

04/10

ročník 13, číslo 64

duben 2010

VOLNÝ ČAS

0-trávení času

Zařídít tábor, to je hra pro dospělé

Velký český člověk Karel Čapek

Být sami sebou – o studiu pedagogiky volného času s Breptou

Báječní muži na létajících strojích

časopis pro rovery a rangers

ROVERSKÝ KMEN

OBSAH

ÚVODNÍK	1	AKTUALITY	26
Volný čas (J.)	1	Co otrásá skautským světem (Julča, E-magazín, Skautská křižovatka)	26
ROVERING	2	TÉMA	28
Roverský kmen Mandlové paštičky (Ája, Křišot, Monika, Monkey, Vítek)	2	Žádný den není běžný (Bowlé, Miš, Myška, Mušilov, Šamank, Teja)	28
Camera obscura (Eřča)	4	O-trávení času, Anesthesia (Caesh, K.Čapek)	30
Bleší trh (Kika)	6	S Olafem o vedení oddílu a práci arboristy (Olaf, Renča)	32
Ze světa knih a knihoven (Laduš)	7	Komiks (Eliška Ch.)	33
Jak zorganizovat mezinárodní akci (Švejtk)	9	Švarný rover a mudrc (Caesh)	34
O Evropské dobrovolné službě a světovém skautském jamboree s Ášou (Áša, Ondřej, Permoník)	11	Zařídít tábor, to je hra pro dospělé (Julča, Vlha)	36
World Scout Enviroment Programme	13	Velký český člověk Karel Čapek (Kika)	38
Jak jsem se dostal do Spojených arabských emirátů (Roman)	14	Divadelní studio Dialog (Miša, Veronika)	40
Čertovy proudy (Štoura)	16	O studiu pedagogiky volného času s Breptou (Brepta, Veve)	42
Curriculum scoutae (Štaflík)	17	Báječní muži na létajících strojích (Jírka)	44
Roverský lesní kurz Fonticulus Maděra (Čára, Pú, Šídlo)	18	KULTURA	46
O podstatě roverských společenství (Šípek)	20	Kulturní střípky (Čejný, Eřča, Lída)	46
Roverská porada 2010 (Tesák)	21	KOLEM NÁS	48
Uskutečnit neuskutečnitelné (Ali, Dřeváček, Sokol, Vlastík, Zdenča)	23	Můj domácí sebezpyt (Eřča)	48

ROVERSKÝ KMEN

časopis pro rovery a rangers

číslo 64, ročník XIII.
vychází 5x ročně
registrační číslo MK ČR E 10199,
ISSN 1213-0664

Předplatné od ledna zajišťuje
SEND Předplatné s.r.o.
Pro registrované členy Junáka bude
předplatné nově řešeno v rámci
nové on-line registrace.
Více na www.skaut.cz/casopisy

Vydavatel

Tiskové a distribuční centrum Junáka
Senovážné nám. 24, 116 47 Praha 1
IČ: 64934926

tel.: 234 621 223, fax: 234 621 399
e-mail: tdc@skaut.cz
web: www.skaut.cz/tdc
www.skaut.cz/obchod

Redakce

Tiskové a distribuční centrum Junáka
Senovážné nám. 24, 116 47 Praha 1
e-mail: kmen@skaut.cz
web: www.skaut.cz/kmen

Šéfredaktorka

Dominika Potůčková – Julča

Na tomto čísle spolupracovali

Helena Kovalová – Mamut, Petra Poncarová – Veve, Renata Farkačová – Renča, Eva Skopalová – Eřča, Jiří Bělohradský – Caesh, Petra Eisnerová – Šamanka, Alex Bernadová – Šuměnka, Eliška Chytková (komiks), Roman Šantora – Bobo a autoři článků a fotografií

Fotografie

Vojtěch Březek – Wanaču

imagemakers

Grafická úprava a zlom
Imagemakers – Jitka Turbáková
e-mail: info@imagemakers.cz
www.imagemakers.cz

Tisk
POLYGRAF, s.r.o.

Předplatné

SEND předplatné s. r. o.
www.send.cz/skaut
tel.: 225 985 225, 777 333 370
SMS: 605 202 115

Uzávěrka příštího čísla bude
5. 5. 2010

Zaslané materiály se vracejí na vyžádání,
redakce si vyhrazuje právo
na úpravu příspěvků.

ÚVODNÍK

Volný čas

Volný čas – pojem, pod kterým je možné si představit ledacos. A také ledacos pod něj schovat.

Hraní tenisu, chození „do výtvarky“, lenošení u televize, dobrovolničení v domově pro seniory, pomoc s úklidem doma, vedení skautské družiny, páteční pivo s kamarády nebo roverské schůzky s kmenem...

Ale abychom se v tématu dubnového Kmene úplně neztratili, zaměřili jsme se s redakční radou hlavně na dva aspekty volného času.

Prvním bylo obecnější vymezení volného času a úvaha nad smysluplností toho, jak jej trávíme. K tomu můžete uvnitř čísla najít anketu, kde jsme se ptali pěti skautů na to, jak vypadá jejich běžný den, na co si vždycky najdou čas a nakonec jsme vyzvídali, co si představují pod pojmem aktivní odpočinek (*Zádný den není běžný*). Další špetkou do mlýna byl krátký úvod k výtečnému a čtivému textu Karla Čapka „Anesthesia“ (*O-trávení času*), povídka o tom, jak se setkal švarný rover s mudrcem (*Švarný rover a mudrc*) nebo rozhovor s Breprou o tom, proč je slovo BÝT základem volného času (*Být sami sebou – o studiu volného času s Breprou*). Aby toho nebylo málo, ptali jsme se dále, tentokrát odborníka na zážitkovou pedagogiku Vladimíra Halady – Vlhy (*Zařídít tábor, to je hra pro dospělé*) a vůdce skautského oddílu Olafa (*S Olafem o vedení oddílu a o práci arboristy*). Další inspirací se nám ještě jednou stal Karel Čapek, o kterém pojednává druhý díl ze seriálu o lidských vzorech (*Velký český člověk Karel Čapek*).

Druhým aspektem byla inspirace pro

nás R&R jako taková. Tipy k činnostem jsou v čísle (mimo jiné) dva – první pro umělecky laděné duše o divadelním studiu Dialog (*Divadelní studio Dialog*) a druhý pro ty, co je to táhne výš, do nebe a chtěli by se prohánět mezi oblaky (*Báječní muži na létajících strojích*).

V čísle ale samozřejmě najdete i další rubriky a články.

V Roveringu se můžete nechat inspirovat k výrobě fotoaparátu (*Camera obscura*, seznámit se s roverským kmenem Mandlové paštičky či s roverským lesním kurzem Fonticulus Maděra. Láká-li vás cesta za hranice, pak pro vás může být zajímavý návod, jak uspořádat mezinárodní expedici s partnerským oddílem, reportáž ze skautské akce ve Spojených arabských emirátech nebo článek o Evropské dobrovolné službě a přípravě světového skautského jamboree. Nechybí samozřejmě ani tradiční článek v angličtině (*World Scout Environment Programme*).

Inspirativní jsou, jak pevně věříme, i reportáže ze dvou akcí pro rovery. První z nich je o jedné z těch vůbec nejdůležitějších, a to o Roverské poradě 2010. Druhá z nich prozrazuje něco málo o zimním běhu Roverského lesního kurzu Safir (*Uskutečnit neuskutečnitelné*).

Nechybí ani obvyklá dávka aktualit, tedy informací o tom, co právě otráská naším skautským světem, či několik tipů na kulturní vyžití. Užitečný by pro vás, naše milé čtenáře, mohl být i článek o Econnectu, internetové podpoře neziskovek či doporučení na knihu, která nám může pomoci být ohleduplnější k životnímu prostředí, ve kterém žijeme (*Můj domácí sebezpyt*).

Nu, doufáme, že se vám bude dubnové číslo Kmene líbit, a že se budete i nadále ozývat se svými nápady, jak náš časopis vylepšit. Díky za ně!

*Za redakci Dominika Potůčková – Julča
(21 let), Brno
kmen@skaut.cz*

ROVERSKÝ KMEN

MANDLOVÉ PAŠTIČKY

Představení roverského kmene z Prahy 10 a tip na aktivitu pro váš kmen či oddíl

RK Mandlové paštičky je delikátní kmen, který patří pod 20. středisko Pa-sát v Praze 10. Měl-li bych napsat, jak dlouho vlastně funguje, dostanu se na tenký led. A tak bude jistější informace, že existuje od roku 2005. Vznikl obvyklým modelem – sdružením dorostlíků z dětských oddílů pod jednu roverskou hlavičku.

Označení Mandlové paštičky k nám už pevně patří. Občas jsme překvapení, že se nad ním někdo, s kým se setkáváme poprvé, pozastavuje. Název vzešel z řádného celokmenového hlasování, kde jen těsně porazil konkurenční návrhy RK Kmen a RK Chleba. S odstupem času jsme moc rádi, že zvítězily zrovna Paštičky.

Je těžké odpovědět na otázku, kolik nás vlastně je. Kdo je Paštička a kdo ne, není nijak definováno a celkem můžeme říct, že je nás deset až čtrnáct. Nově je

ustanovena skupina Mandlí, ve které je nás pět. Ta v zásadě splňuje definici kmenové rady a od ní si slibujeme řešení některých z našich problémů. Paštičky totiž dlouhodobě řeší obdobný problém jako lecjaký jiný kmen, a to ten, že značná část kmene působí u svých domovských oddílů nebo je samostatně vedou. Kmeni jako takovému je potom u jednotlivých členů přikládána nižší priorita a zůstává na něj málo času. Zároveň se tím řeší dlouhodobá neschopnost určit termín jakékoliv větší akce a potřeba definovat role jednotlivých členů.

A čím se Paštičky zabývají?

Za sebou máme mnoho víkendových akcí, pár softových turnajů, filmových večerů, výtvarných večerů i tematických večírků. Na druhou stranu i spoustu zrušených či nepovedených akcí. Ješ-

tě nikdy se nám nepodařilo vyjet na nějakou větší expedici, protože prázdniny většina z nás plánuje na hodiny. To, že jsme se doposud nevydali na žádnou větší vlastní expedici, alespoň trochu vyvažujeme celkem pravidelnou účastí na obvodních i celostátních akcích.

Od začátku roku se opět pravidelně scházíme v nových prostorách, kam jsme se čerstvě přestěhovali. Aktuálně se pokoušíme vytvořit příjemné místo k setkávání kmene. Prvním úspěchem je dokončení naší krásné půdičky, na kterou jsme patřičně hrdí i přes její nesymetrické tvary.

Letos navíc vyrážíme ve čtyřech lidech na roverský kurz Svatoplukovy pruty. Slibujeme si od toho další intenzivní nakopnutí a vyšší level roveringu.

*RK Mandlové paštičky
Foto: Archiv kmene*

TIP: Jako další tip k činnosti krom výtvarného večera musíme zmínit naši kmenovou vášeň – sbírku stromů. První strom jsme si odnesli z Jarní výpravy před dvěma lety a od té doby na každé akci hledáme nějaký strom, kte-

rý by vhodně navázal na náš poslední, potažmo první exponát, a sbírku tak vhodně rozšířil.

Problém může nastat při přepravě vlakem – je proto dobré volit stromy průměrné délky, na cestu vlakem je sluš-

ně obléknout a koupit jim alespoň poloviční jízdenku.

Možností je více – jistě jste na vašich kmenových akcích potkali např. mnoho zajímavých cihel. Tyto jsou třeba vhodné i pro sběratele-záčátečnický.

PAŠTIČČÍ VÝTVARNÉ VEČERY

Opakovanou a poměrně oblíbenou aktivitou našeho kmene jsou výtvarné večery. Jejich cílem a funkcí je kromě setkání také odhalení vlastních výtvarných možností/schopností, psychické uvolnění a relaxace a v neposlední řadě i získání stravitelného množství teoretických informací z výtvarných oborů nebo historických období.

Pokud není váš kmen zvyklý výtvarně tvořit, mohou se jednotliví účastníci před ostatními stydět. Podceňte proto přípravu atmosféry a navození určité intimity a pohody v místnosti, kde se bude výtvarný večer konat. Také zvolené téma pomůže stydlínům uvolnit vyjadřovací zábrany. Pokud se téma pohybuje spíše na poli abstraktním pojmů, tvoří se z počátku snáze. Účastníci se nemusí zatěžovat realistickým zobrazováním konkrétních předmětů, ale mohou se více nechat unášet vlastním pocitem ohledně volného nanášení barevné vrstvy.

Celý večer může pozvednout nebo pohřbít **moderátor večera**. Moderátor se snaží regulovat atmosféru ve skupině a nejlépe jednotlivce povzbuzovat. Navíc vysvětluje celou činnost a přibližuje námět. Ideálně se moderátorem stává organizátor, ale pokud se na to necítíte, je lepší pověřit někoho, o kom víte, že je schopen ztišit a uklidnit celou skupinu a zároveň se vžít do nálady a pocitů jednotlivců. Zpočátku se musí moderátorovi podařit uvést rovery na aktivně tvůrčí, ale lehce meditační notu.

Téma: SEN/NOČNÍ MŮRA/TOUHA

Počet lidí: libovolný, malá skupina (5–8 lidí) se lépe kormidluje

Délka trvání: 2 hodiny a více

Prostor: klubovna/místnost, kde se může ušpinit podlaha (nejpohodlnější je sedět v kruhu na zemi)

Pomůcky: dostatek výtvarných potřeb (tužky, uhly, tuše, vodovky, tempéry, pastelky, štětce, velké štětky na malování, nádoby na vodu a míchání barev, nůžky, lepidlo, houbička, guma, velká hromada novin... *pozn. nejlevnější barvy v poměru cena/množství jsou nejspíš Remakobly, které stojí okolo 30,-/250 ml a dají se koupit v Barvách-lacích*), papíry větších rozměrů (alespoň A2), pití a nějaké pamlsky, projektor nebo notebook s prezentací inspiračních obrázků a textů k tématu/vytisknuté obrázky a související texty k tématu rozvěsit po místnosti, příjemná inspirativní hudba, barevné kryty na světla nebo barevné žárovky (např. fialová barva povzbuzuje výtvarnou aktivitu a fantazii), vonné svíčky a aromalampy, oblečení, které se může ušpinit

Fáze aktivity:

1. Lehce seznámte účastníky s průběhem večera.
2. Malá rozehrávací aktivita – připravte si noviny a roztrhejte je. Vzájemně si přitom pomáhejte. Pokuste se do této činnosti vložit co nejvíce vlastní agrese. Teď je prostor pro vaše vybití a odčerpání přebytečné energie.
3. Nastínění tématu – stručná teoretická příprava (povídání o snech, nejbizarnější sen, jaký se vám kdy

zdál, surrealismus – umělecký směr založený na podnětech z nevědomí a snu...), která nebude delší než deset minut, může probíhat formou diskuse (pozor, aby se skupina příliš „nerozdováděla“).

4. Samotná výtvarná činnost – nechte každého tvořit samostatně. Zdůrazněte, že nezáleží na tom, co konkrétně vytvoří, ale jak se budou cítit při tvorbě, že se díla nebudou nijak hodnotit a že cílem je uvolnit se a potlačit vlastní bariéry.

5. Ukončení – nechte všechny v klidu dokončit, zároveň ale nedopusťte, aby měli všichni hotovo a čekali půl hodiny na jednoho loudu. Skupina se začne nudit a celá atmosféra, která by teď měla být nejpříjemnější a nejkldnější, bude v troskách.

6. Diskuse – ideálně proběhne prezentace jednotlivých děl, ale do něčeho účastníky netlačte. Spíše navrhněte tuto možnost, a pokud někdo bude mít zájem o svém výtvaru hovořit, dejte mu šanci. Jestli se nikomu nechce, začněte sami a možná se potom nějaký odvážlivci najdou. Jinak se můžete ve skupině rozhovět o vlastních pocitech při tvorbě.

7. Zpětná vazba – na dveře přilepte velký papír a nechte každého při odchodu nakreslit na papír nějaký symbol, který podle něj vyjadřuje proběhnuvší večer. Od takové zpětné vazby nemůžete čekat moc velkou informační hodnotu, ale účastníci se díky tomu nad večerem zamyslí a zhodnotí vlastně sami pro sebe, co jim výtvarně vyjádření osobních pocitů dalo nebo vzalo.

CAMERA OBSCURA

Návod, jak si vyrobit fotoaparát

Fotoaparát, který nevyužívá žádnou podobu elektrické energie k tomu, aby vytvořil obraz. Fotoaparát používaný od 18. století. Foťte jako Aristotelés 350 let př. n. l.!

Obrázek č.1

Pro výrobu fotografií potřebujeme: krabičku (vhodná je s tlustými stěnami a dobrým uzávěrem, ale postačí i od

čaje), papíry, izolační pásku, alobal, vaničky pro chemikálie, červenou žárovku, vývojku (Formatol LQN – pozitivní vývojka pro neutrální tón černobílých papírů), ustalovač (FomaFix – univerzální rychloustalovač), fotocitlivé černobílé papíry (Foma), špendlík. Co se cen týče, veškeré náklady by se měly vejít do 200Kč, nejdražší jsou fotopapíry A5 – 20 ks cca 100 Kč.

Obrázek č. 2

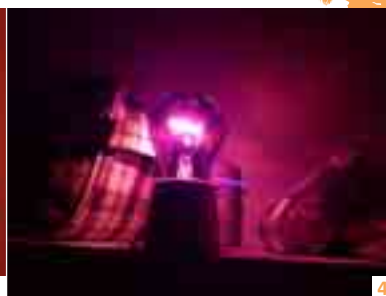
Krabičku od čaje připravíme tak, že izolační páskou zajistíme všechna místa, kterými by eventuálně mohlo procházet světlo. Do této krabičky smí procházet světlo jen otvorem, který sami vytvoříme, viz. obrázek č. 3. Pro větší jistotu můžeme krabičku obalit libovolnou vrstvou papíru.

2

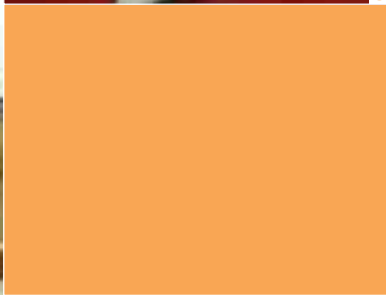
3

4

5

6

7

8

Obrázek č. 3

Uzavírání krabičky zajistíme otvíráním z lepicí pásky. Doprostřed stěny (naproti stěně, na kterou budeme umísťovat fotocitlivý papír) uděláme díрку špendlíkem – opravdu pouze špendlíkové velikosti. Díky této dírce vznikne obraz, je tedy nutné, aby byla co nejčistší, můžeme ji tedy udělat do alobalu, který umístíme do námi utvořeného otvoru. Tuto díрку je nutno opatřit otevíráním.

Obrázek č. 4

Fotocitlivý papír dáme citlivou vrstvou naproti dírce. Celou operaci je nutné dělat ve fotokomoře, aby se citlivý papír neosvítil. Fotokomora je místnost, kam neproniká denní ani jiné bílé světlo. Svítíme si zde červenou žárovkou. Vlnová délka červeného světla je jiná, takže na ni fotocitlivý papír ani vývojka nereagují.

Obrázek č. 5

Fotíme za slunečného dne cca 3–5 min, za horšího počasí se čas prodlužuje. Toto je nutné si vyzkoušet. Pokud při vyvolávání papír rychle zčerná, je nutné čas zkrátit, a naopak. Samotnou kameru obscuru je dobré při focení zajistit proti pádu.

Obrázek č. 6

Ve fotokomoře vyndáme papír z našeho přístroje a vložíme jej do připravené vývojky. Až uvidíme, že obraz je vytvořen, propláchneme fotku ve vodě (abychom odstranili zbytky vývojky) a dáme na dobu neurčitou (čím delší, tím lepší) do ustalovače a poté zase do vody.

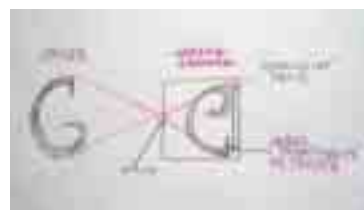
Obrázek č. 7

Ustalovač zajistí, aby fotocitlivý papír na světle dále nepracoval.

Obrázek č. 8

Výsledkem je fotografie v negativu, kterou můžeme pomocí světla a dalšího citlivého papíru převést do pozitivu. (Přiložíme fotku na fotocitlivý papír a cca 1 min. ji prosvěťujeme světlem. Vyvoláme klasicky.) ■

Eva Skopalová – Efča (19 let), Praha

Pokud si Camer Obscur připravíte 36 s sebou do batohu na výpravu, máte plnohodnotný kinofilm fotografií... (Z jedné krabičky pouze jedna fotografie.)

NEBEZPEČNÝ PROSTOR

Je konec června a Samuel a Honza, obyčejní kluci ze severočeského Liberce, právě dokončili první ročník střední školy. Do plánování letních prázdnin nečekaně přichází pozvání na náročnou třídní terénní akci dvojic plnou úkolů i nečekaných překážek. A tak můžeme sledovat, zda obstojí v zápolení se sebou samými i se zkušenějšími protivníky. Cesta je zavede z Lužických hor až do pro ně neznámého a zádného **PROSTORU**, kde může selhat i víc, než jen signál mobilních telefonů. Tam, těsně před koncem jejich cesty, nakonec číhají ty největší nástrahy...

VLADIMÍR STANISLAV

NEBEZPEČNÝ PROSTOR

**OBJEDNÁVEJTE NA
www.skaut.cz/obchod**

**POZNEJ,
CO SKRÝVÁ
PROSTOR
S VELKÝM „P“!**

199 Kč

INZERCE

BLEŠÍ TRH

Kreativní svět

Fler.cz nepochybně zná již mnoho tvořivých roverů či roverek – za celé dva roky si tato internetová tržiště získala nespočet fanoušků. Není divu, výmysl je to báječný: na serveru www.fler.cz je možno nakupovat i prodávat všemožné rukodělné či umělecké výrobky, od ubrusů, šál, a nábytku přes šperky a módu až po krémy či fotografie. Vše hand-made a originální. Na své si přijde opravdu téměř každý: k dispozici je přes 200 000 výrobků od 7000 tvůrců. Celý proces nákupu i prodeje je jednoduchý a snadno zvládnutelný.

Kromě již zmíněných předností má Fler.cz tu výhodu, že se jedná o záležitost lokální, a tudíž šetrnou k životnímu prostředí. Navíc ručně vyráběné výrobky produkují o mnoho méně odpadových materiálů než výrobky průmyslově vyráběné.

www.fler.cz

Portál

S téměř železnou pravidelností se v Bleším trhu objevují doporučení na knihy z vydavatelství Portál. Není to náhodou, Portál si klade za cíl pomáhat při výchově dětí a mládeže. Tomu odpovídá i tematické zaměření publikací – pedagogika, psychologie či sociální práce (dnes již také i sociologie, filosofie, ekologie či ekonomie). Praktické příručky o výchově či knihy her a nápadů se mohou stát užitečným rádcem mnoha skautským a roverským vůdcům.

Knihy vydavatelství Portál lze všechny zakoupit online na <http://obchod.portal.cz/>.

Čas skautů

Nevíte, jak zajímavě přiblížit dětem historii skautingu? Hledáte zajímavý materiál k myšlenkovým základům skautingu? Pak jistě oceníte publikaci **Čas skautů**, která zajímavým způsobem představuje 25 českých i světových osobností, které tvořily dějiny skautingu. Knihu tvoří pět kapitol. V první části jsou medailonky myslitelů, z jejichž myšlenek skauting vychází, např. Thoreaua či Rousseaua. Druhá se věnuje prvním skautům ve světě, Baden-Powellovi a Setonovi. Třetí část mapuje počátky českého skautingu spojené se Svojsíkem či Popelkou Biliánovou. Navazuje kapitola nazvaná Čas skautů, kde se dočteme například o Foglarovi či Elstnerovi. Pátá část je celá věnována Velenu Fanderlikovi – velmi zajímavé, leč bohužel méně slavné postavě. Autorem publikace je známý to skautský publicista Otto Janka. ■

Janka, Otto. Čas skautů.
Pelhřimov: Nová tiskárna
Pelhřimov, 2009. 199s.

*Kristýna Drápalová – Kika (19 let),
Praha*

ZE SVĚTA knih a knihoven

O jejich využití v oddílech a střediscích aneb další metodická ochutnávka

Knihy nemusí sloužit jenom pro potěchu milovníků čtení. Lze je číst i v párech, ve skupinkách nebo v celých klanech ☺. Jsou nejen studnicí odvěké moudrosti a souhrnem zkušeností, nýbrž také skvělou pomůckou pro všechny, kdož hledají vhodný příběh jako motivační prvek.

Knihy ke knize sedá

Historické romány, životopisy, cestopisy a fantasy se nám mohou stát neocenitelnou pomůckou při vymýšlení vhodné motivace jak při práci s družinou, tak i s oddílem. Je jen málo publikací, ze kterých by se nedala po malé či větší úpravě použít alespoň jejich část. Pak už záleží jen na nás, jak si s daným námětem poradíme a jak jej zpracujeme v co nejvhodnější motivační rámec.

Pro přípravu táborů vznikly dokonce celé svazky již rozpracovaných témat

s etapovými hrami: Vendula Kotlářová – Cesta časem, Pavel Houžvička a kol. – HARRY POTTER aneb Co lze zažít v Bradavicích, MVDr. Miroslav Toman – Výstup na Eiger, Ing. Radim Farana – Příchod Slovanů na Moravu a do Čech, Petra Hladká – Mayové, Ing. Jiří Jelínek, Jindřich Kačer ml. – Dračí doupe, a mnoho dalších. Pro přípravu her nejrůznějších druhů máme k dispozici také značné množství knih, a to nejen dobře známé sbírky Miloše Zapletala, ale také nové publikace z nakladatelství Grada. Častým zdrojem inspirace se také staly knihy Zlatý fond her. Stačí se jen pozorněji podívat po pultech knihkupectví a policích knihoven a člověk nebude vědět, po které dřívě sáhnout.

Avšak nesmíme se nechat zahltit nehodnotnými braky. Je třeba o knihách přemýšlet. Ne vše, co je nám předkládáno, je stoprocentně kvalitní a vhodné pro skautské účely.

Kam na schůzce? Do knihovny!

Nejen knihy jako takové jsou pro nás velkými pomocníky. Mohou se jimi stát také instituce, kde je soustředěno jak velké množství knih jako takových, tak i lidí, kteří je mají rádi – knihovny. Jisté není vůbec žádný problém domluvit se s dětským oddělením vaší knihovny a uspořádat tam schůzku, exkurzi, výlet či například výstavu. Touto formou můžeme děti v oddíle či družině seznámit s novinkami na knižním trhu a s tím, jak knihovna vlastně funguje a k čemu je dobrá. Knihovníci se jistě rádi dají přemluvit například k malé besedě o své knihovně – co to je, nač to je, kolik mají knih. Zajímavým zpestřením oddílového programu může být třeba i návštěva autorského čtení dětské literatury.

Pokud chceme naplánovat akci, která by souvisela s knihami a měla větší časové rozpětí, můžeme nechat →

děti namalovat obrázek s jejich oblíbeným knižním hrdinou, a pak požádat o vystavení zhotovených děl přímo v knihovně (což přispěje nejen k většímu sebevědomí každého dítěte, kterému bude někde na veřejném místě viset jeho dílko, ale také k prezentaci vašeho oddílu, o němž se takto dozví více lidí). Další možností je přečíst dětem úryvek nějaké zajímavé knihy a nechat je ztvárnit ji vlastními prostředky – větší děti mohou zkusit stručně shrnout děj, nebo v něm pokračovat, vyjádřit své pocity ze čteného textu malbou nebo básní. Tvořivosti a kreativité by se meze rozhodně neměly klást.

Uspořádat Noc v knihovně? Existuje tato akce u vás ve městě? Ne? Tak ji zaveďte! Domluvte se s knihovníky z vaší knihovny a uspořádejte přespání v knihovně, kde se budou na dobrou noc číst pohádky a kde mohou probíhat nejrůznější hříčky během dne. Úkolů zde může být nepřeberně – kolik má knihovna v dětském oddělení knih od autora začínajícího na písmeno J, kolik má knihovna slovníků, v jakých jazycích má knihovna nějaké knihy, zda je u vás v knihovně Internet, jaké odebírá knihovna časopisy, kolik let je nejmladšímu čtenáři a kolik nejstaršímu... a co komikové knihy, najdete nějaké? Podobných otázek určitě vymyslíte spoustu. Dalším bodem programu může být třeba tipovací soutěž ve formě Riskuj ve spolupráci s knihovníky – kolik má knihovna dohromady čtenářů, jaká je nejčastější příčina vyřazení knihy z knihovny, která kniha byla nejvíce půjčována v dětském oddělení za minulý rok.

Znáte nějaký film podle knižní předlohy? Řekněte o něm dětem z oddílu. Můžete se na další akci pobavit s tím, kdo knihu přečetl, o tom, jestli se mu líbila více než film. Uspořádejte anketu o tom, zda děti raději čtou nebo se dívají na filmy, a o výsledcích a možných důvodech, proč tomu tak je, si pak společně povídejte.

Známé pohádky mohou mít také svoje autory. Znají vaše děti děj těchto pohádek? A vědí, odkud pohádky pocházejí? Zapojit můžete i známé ilustrátory pohádek. Ukažte dětem obrázky a zeptejte se, jestli poznají, o jakou pohádku se na předkládaných obrázcích jedná a jestli vědí, kdo ji ilustroval.

Do programu lze také zařadit **debatu o časopisech a novinách**. Jsou všechna fakta, která si přečteme v dnešních pe-

jít některé dílo, které u nás bylo za dob komunismu zakázáno, a společně s dětmi zjistíte, proč tomu tak asi bylo.

S knihami, o knihách, pro knihy

Naučme děti přemýšlet a vyjadřovat své názory. Pomocí čtení knih a dalších textů si tříbí vědomosti, získávají nové poznatky a rozšiřují si svou slovní

riodikách, pravdivá? Proč ano, proč ne? Máme slepě důvěřovat všemu, co kde vidíme napsané? Vždyť to přeci čtou všichni a ti musejí mít pravdu, jinak by se to tam nepsalo. Co si o tom myslí mládež?

Zkuste společně s oddílem porovnat, zda jsou zprávy v novinách stejné jako ty v televizi, případně v rozhlasu. Proč nám někdy připadá zpráva na jednom televizním kanálu jako vystřižená z hororu a na druhém o ní ztratí jen dvě věty?

Existuje dnes **cenzura**? Vědí děti, co to je a proč to je/bylo? Zkuste na-

zásobu, a díky tomu, že o přečtených věcech mají mluvit nebo samy něco napsat, si cvičí svou schopnost vyjadřování.

Plánujte hry s knihami, o knihách, pro knihy. Vždyť každá z nich je jedinečným světem, který se nám odkrývá na každé další stránce... ■

*Lada Matyášová – Laduš (21 let),
Šumperk, 3. dívčí oddíl Strážkyň*

Foto: Petr Ráček

JAK ZORGANIZOVAT mezinárodní expedici

aneb pár rad pro zájemce

Byl jsem požádán, abych na několika málo řádcích shrnul to, o čem by se pravděpodobně dala napsat středně tlustá knížka. Napřed bych rád vysvětlil, z jakého důvodu si dovolím šířit zde moudra o organizaci mezinárodních expedic s partnerským oddílem. V týmu tři kluků z táborského střediska Kalich jsem doposud organizoval dvě mezinárodní expedice a na čtyřech jsem byl pasivním účastníkem. Kvalifikace to není příliš vysoká, takže budu rád, když budou následující řádky brány spíše jako velmi stručný popis způsobu, jak to taky „jde udělat“.

I. Než odjedete

1. Než začnete

Na začátku každé expedice je nejdůležitější sestavení dobrého týmu lidí, kteří budou schopní podobnou akci dát dohromady. Optimální je, pokud se vzájemně doplňují a jsou schopní pracovat v různých oblastech (organizace, plánování trasy, ...). Dalším předpokladem je dobrá znalost alespoň angličtiny (my například umíme pořádně jenom tu a vždy nám stačila). Druhým krokem je výběr místa. Při jeho promýšlení je dobré probrat všechna potenciální rizika a úskalí vybrané země a dobře se na ně připravit, popřípadě se rovnou rozhodnout pro jinou destinaci. Samotná příprava po těchto dvou krocích nám u obou expedic zabrala přibližně 9 měsíců (nicméně jsme určitě poctivě nepracovali každý víkend do noci), a pak další tři měsíce po akci. S tím je dobré počítat od samého počátku.

2. Příprava trasy

Trasa by měla být naplánována re-

alisticky tak, aby účastníky zbytečně nepřetěžovala velkým množstvím navštívených míst a více hodinami strávenými dopravou spíše než samotným programem. Vyplatilo se nám kombinovat v rozumném poměru město a přírodu. Obecně platí, že je lepší zůstat delší dobu na jednom hezkém místě, než se honit od památky k památce. Celkový plán trasy jsme konzultovali dopředu s řidiči, protože musí dodržovat různé bezpečnostní přestávky, které je nutné při dlouhých přesunech zabudovat do programu (přestávky bývají cca 8hodinové). Tra-

Nebojte se vydat za hranice

su jsme vždy plánovali „od stolu“ pomocí knižních průvodců. Osvědčilo se nám zkontaktovat někoho, kdo už místa, kam jsme se zamýšleli vydat, někdy předtím navštívil. Většinou jsme se dozvěděli spoustu užitečných rad a informací.

3. Kempování

Dalším podstatným limitem jsou kempy. Nejlépe se nám osvědčily skautské, které ubytovávají většinou velmi dobře a za nízké ceny. Jejich seznamy je možné často najít přímo na domovských

stránkách místní skautské organizace. Drobnou poznámku bych rád udělal i k výběru přepravce. Nám i našim vedoucím před námi se vyplatilo spolupracovat s většími společnostmi, které byly v případě poruchy autobusu schopny poslat náhradní (ne že by se nám to někdy stalo, ale radši jsme preventivně dopředu očekávali problém).

4. Partnerský oddíl

Další podstatnou záležitostí, která se nám osvědčila, je kontakt s partnerským oddílem. Není nutné s nimi být úplně celou expedici, ale rozhodně je dobré pokusit se s nimi strávit alespoň určitý čas. Dokonce si myslím, že je to jeden ze základních smyslů mezinárodních expedic – umožnit účastníkům poznat novou kulturu. Partnerský oddíl vám k tomu poskytuje velmi dobrou příležitost. Nejjednodušší cestou, jak oddíl sehnat, je poslat požadavek na Zahraniční odbor Junáka. Vždy nám vyšli vstříc a kontakt zprostředkovali. Je třeba být trpělivý, protože skautům někdy opravdu dlouho trvá, než se ozvou. Doporučuji proto začít kontaktovat s dostatečným předstihem.

5. Fundraising

Pokud pomínu další drobnosti, které musí být zařízené, je posledním zásadním úkolem organizátorů pokusit se sehnat co nejvíce peněz. V optimálním případě je cenu akce možné velmi příjemně snížit až na polovinu. Cesty k tomuto jsou v zásadě dvě, a to veřejné instituce (zejména MŠMT, →

příslušný kraj a někdy domovské město) a soukromá sféra (např. různé společnosti nebo nadace). U veřejných (v případě nadací i soukromých) institucí je nutné hlídat termíny. Ty bývají často na konci předcházejícího roku, tzn. na podzim by mělo být vše podané a odeslané. Podmínkou dosažení dotace z veřejného rozpočtu obvykle bývá organizace akce společně s partnerským oddílem v místě expedice.

II. Po odjezdu a po příjezdu

Druhou část článku bych rád věnoval samotné expedici. Jakmile se zavrou dveře autobusu nebo zaklapnou dveře vlaku, už se s mnoha věcmi nedá nic moc dělat, prostě nějak dopadnou. Vždycky mě při odjezdu zlehka jímala žaludeční neuroza, zejména při expedici do Skotska. Tehdy jsme odjžděli se 40 lidmi v autobuse a chybělo nám zřízení ubytování na tři dny. Nicméně od zkušeného expedologa, pana RNDr. Jiřího Šípa, PhD., který nám s každou expedicí hodně pomáhal, jsem se naučil dvě podstatné věci. Nic nemá smysl plánovat úplně dopodrobna, protože na místě je to stejně jinak, a pak hlavně to, že nakonec i ten největší průšvih není nikdy tak strašný, jak vypadá. Nebo lépe: „ono se to nějak vyřeší“ ☺. Pro zachování mentálního zdraví až do konce expedice se jedná o velmi podstatné rady.

1. Příprava na místě

Samotné podrobnosti (například trasa prohlídek města nebo různé pochody přírodou) jsme, jak už jsem nahoře naznačil, obvykle plánovali až na místě. V západních zemích většinou není problém koupit přímo na místě podrobné mapy, což se nám vždy vyplatilo. Často jsme zejména v druhé půlce expedice, kdy se začaly objevovat rozdíly ve fyzice, dělili účastníky na dvě skupiny. Té zdatnější jsme pak připravili náročnější trasu. Tento způsob je vcelku dobrý zejména v případech, kdy jsou na expedici starší účastníci, protože každý už chce většinou dělat něco jiného.

2. Městské přesuny

Hodně náročné byly obvykle přesuny po větších městech. Zde se v plné síle projeví stádní duch jakékoliv věkové skupiny sehnané do jednoho chumlu. Vždy se nám vyplatilo jasně určit, jak se bude přesun provádět, a přesně stanovit, kde a v kolik budou srazy. Na obou expedicích šel vždycky někdo z nás organizátorů vzadu a popoháněl opozdilce. Městské přesuny mají ještě jedno specifikum, které je sice známé, ale zapomíná se na něj. Většina lidí se při nich velmi rychle unaví a „otráví“, takže je lepší dávat v různých formách rozchody a trasu plánovat opravdu rozumně tak, aby nebyla zbytečně dlouhá.

3. Timing

Na každé expedici jsme se vždy snažili trvat na tom, aby všichni účastníci dodržovali časový plán. Stejně jako u jiných skautských akcí platí, že je bez problému možné dobré pasáže expedice protahovat a horší naopak zkracovat. Nicméně je dobré vyžadovat dodržování časů srazů a odjezdů autobusů, zejména ve chvíli, kdy 37 lidí čeká na 3 opozdilce. V takových chvílích jsme neváhali zchladit atmosféru jasným připomenutím pravidel.

4. Zařizování po expedici

Největší úleva a pocit klidu přišel vždy po překročení státní hranice. Pak už byla nejpodstatnější část akce za námi. V zásadě jsou to další dva podstatné úkoly, které čekají na splnění. První je povinný, a to je vyúčtování akce, zejména vyúčtování případných dotací ze státního rozpočtu nebo rozpočtu nějakého samosprávného celku. Zde bych opět rád upozornil na termíny. Bývají obvykle uvedené ve smlouvě, která se podepisuje při přidělení dotace. Mimo vyúčtování dotací a obecného vyúčtování připravujeme již tradičně promítání videa a fotek (organizace expedic má v tábořském středisku Kalich už více než desetiletou tradici, na kterou jsme my se svými dvěmi navázali). Promítání je mimo jiné příjemným poděkováním pro sponzory, kteří se můžou přesvědčit, do čeho investovali peníze.

III. Proč vlastně dělat mezinárodní expedice?

Na závěr bych rád napsal pár vět o tom, jaký má podle mě význam organizování mezinárodní expedice ve výchovném kontextu. Dodnes jsem rád, že jsem měl jako malý kluk možnost dostat se do kontaktu se skauty z jiných zemí. Hlavní přínosy vidím nyní dva. Jednak možnost si vyzkoušet mluvit jazykem, který mi „tlačili“ ve škole do hlavy, aniž bych ho mohl otestovat v praxi. Druhým benefitem, který s odstupem vidím jako největší přínos skautského oddílu v oblasti mezinárodního skautingu, je možnost poznávat jiné kultury. V dnešní době, ve které je všechno každý rok o trochu blíží a vzdálenosti jsou stále relativnější, se jedná podle mého názoru o možnost dotknout se okolního světa, a tak jej lépe pochopit. Toto je důležité mimo jiné i proto, že Češi jsou v mnoha směrech xenofobní, a každá příležitost, jak tento jev odbourat, představuje další z velkých pomoci, které dává skautský výchovný systém svým členům do života.

Všem, kteří se rozhodnou zorganizovat mezinárodní akci, přeji hodně štěstí a chladnou hlavu. Po první expedici, kterou jsem s klukama organizoval, jsem byl rozhodnutý, že něco podobného už nikdy dělat nechci. Dokonce jsem měl ještě po čtvrt roce noční můru, která mě beze vší nadsázky zpoceného probudila. Zdálo se mi, jsme odjžděli na další expedici a nic jsme si předem nepřipravili. Ale nakonec přeci jen padlo rozhodnutí zorganizovat další expedici. Je to jistě VÝ-ZVA, která stojí za to a posune vaše schopnosti zase o kus dál. Nejlepší satisfakci jsou spokojené obličejové vašich účastníků a to, že se už na konci jedné těší na další. Všem organizátorům přeji, aby se přesně s takovými tvářemi na konci expedice setkali. ■

*Jan Mašek – Švejk (23 let),
Praha/Sudoměřice u Bechyně*

Foto: Vojta Petr

O EVROPSKÉ DOBROVOLNÉ SLUŽBĚ a světovém skautském jamboree s Ášou

Sněhu je letos celou zimu dost :)

ANEŽKA NOVOTNÁ – ÁŠA (24 let)

- členka střediska Zlatá růže, Jindřichův Hradec
- vedoucí výpravy na roverské evropské jamboree Roverway 2009
- dlouholetá šéfká Mikulášského semináře
- členka Zahraničního odboru Junáka a Roverského odboru Junáka

Evropská dobrovolná služba? Švédsko? Jamboree?

Na začátku března získal Junák akreditaci vysílací organizace Evropské dobrovolné služby (EDS/EVS). Tento program Evropské unie umožňuje účast na dobrovolnických projektech po celé Evropě. Junák může v současnosti vysílat dobrovolníky na tyto projekty a zařadit tak i vaši účast. **Zajímá vás, jak takový dobrovolnický projekt v zahraničí může vypadat?**

Anežka Novotná – Áša v současnosti působí jako dobrovolník EVS při přípravách Světového skautského jamboree v roce 2011 ve Švédsku. Na skautské křižovatce a na stránce mezinárodního skautingu na Facebooku (www.facebook.com/mezinarodniskauting) jste se mohli ptát Áši „offline“ na její zkušenosti ze Švédska i odjinud.

Ášo, kolik dlouhodobých (měsíc a víc) zahraničních výjezdů už máš za sebou a který ti dal nejlíp?

Takže počítáme-li ty nad jeden měsíc, je to celkem sedmý výjezd. Pracovala jsem dvakrát jako au-pair (Británie a Finsko), jako vedoucí na dětském táboře (2x v Británii), jako dobrovolník na mezinárodním skautském tábořišti (Nizozemsko), v Německu jsem se účastnila jazykového kurzu pro pracovníky s mládeží a teď tedy pracuji jako EVS dobrovolník ve Švédsku.

Za sebe musím říct, že největší vliv měla moje první delší cesta do zahraničí – vydala jsem na tři měsíce jako au-pair do Británie. V té době jsem chodila na gympl a bydlela v Jindřichově Hradci, v teplém a jistém hnízdečku domova. A najednou jsem vyrazila na tři měsíce pryč... pracovala, cestovala, dělala si, co chtěla, octla se ve velkém a úplně cizím světě. →

Byla to pro mě spousta svobody, ale také námahy se v tom všem cizím zorientovat a hlavně všechno zvládnout sama. A taky jsem v sobě našla svou objevitelskou duši, nadchla se pro objevování neznámého – krajiny, měst, uliček, historií, lidí, kultur, zvyků, důvodů i nedůležitých drobností. A rozhodla se, že tohle není naposled. Jak se říká, „všude dobře, tak co doma“ ☺.

Ahoj do Stockholmu, Åšo. Máš přehled o tom, kolik profesionálů a dobrovolníků se na přípravě Jamboree podílí? A jaká je tvoje role v přípravě Jamboree, můžeš to stručně popsat? Díky! (Permoník)

Na přípravách 22. Světového jamboree se už v tuto chvíli podílí na 600 dobrovolníků – skautů a skautek z celého světa. A v následujícím roce a čtvrt jich ještě mnoho přibude. Je důležité říci, že i tak velká akce jako jamboree je akce organizovaná a řízená dobrovolníky. Pro podporu dobrovolníků navíc funguje Jamboree office, kde pracuje cca 10 lidí na plný úvazek přímo pro Jamboree.

Já přímo jsem také součástí Jamboree office, ale jak EVS dobrovolníka se moje pracovní náplň od ostatních liší. Pracuji například jako „personalista“ pro Jamboree oddělení pro komunikaci, které produkuje všechny propagační materiály, stará se o web a další a v průběhu Jamboree se také bude starat o kontakt s médii navenek, ale i třeba i o vlastní rádio nebo noviny Jamboree. Pro tuto skupinu hledám mezi přihláškami nové lidi, komunikuji s nimi a posuzuji a nakonec je seznamuji s naším oddělením. Také se starám o tým a lidi, kteří už v našem oddělení jsou, aby měli podporu, kterou pro práci potřebují.

Projekt na několik měsíců byla pro mě kompletní aktualizace struktury přípravného týmu Jamboree. Navíc také třeba přijímám přihlášky kontingentů z celého světa a komunikuji s nimi.

A potom samozřejmě dělám mnoho drobnějších činností a úkolů.

Podílet se na přípravách Jamboree je nesmírně zajímavé, díky svým úkolům neustále narážím na nové věci, které se „musím“ naučit. Zároveň mám kolem sebe mnoho inspirativních lidí a navíc, už vidět to všechno a být součástí příprav takto velké akce je pro mě obrovská zkušenost. ■

Foto: archiv autorů

Evropská dobrovolná služba (European Voluntary Service – EDS/EVS)

- Blíže informace najdete na <http://www.mladezvakci.cz/evropska-dobrovolna-sluzba/>, v databázi jednotlivých projektů na www.ev-sdatabase.eu
- Jaké jsou podmínky pro to, aby ses stal/a dobrovolníkem EVS?

– Věk 18–30 let.

– EVS trvá 2–12 měsíců (standardně spíše 6–12 měsíců), záleží na projektu

– Země, kde člověk vykonává projekt, jsou všechny země Evropy (nejen Evropské unie) a mnohé další.

– Dobrovolník pracuje na projektu v neziskové organizaci, témata projektů, resp. oblastí působení organizace, jsou velmi různé. Služba

EVS dobrovolníka je na plný úvazek a je bezplatná, v rámci programu vám ale bude uhrazeno: cesta do projektu a zpět, ubytování, strava, kapesné, pojištění, jazykový kurz a pár dalších věcí.

- Junák získal akreditaci vysílací organizace, což znamená, že může zprostředkovat vaši účast na projektu, který si vyberete, a zajistit vaše vysílání
- Pokud máte jakékoli dotazy, pište na international@junak.cz

Světové skautské jamboree

Světové skautské jamboree je celosvětová skautská akce, která se koná každé čtyři roky na různých místech na světě. Na poslední Jamboree v roce 2007 přijelo do Velké Británie celkem asi 40 000 skautů a skautek.

Na Jamboree lze jet jako účastník (14–18 let), mezinárodní servis team (IST – věk 18+) nebo jako vedoucí s účastníky či se podílet na organizaci kontingentu, nebo dokonce samotného Jamboree. Více na www.worldscoutjamboree.se a na www.skaut.cz/jamboree. Ať už se chystáte jako účastník, nebo jako IST, přihlašte se v rámci kontingentu Junáka.

Pro bližší informace pište na jamboree@skaut.cz.

POSTUP A SUROVINY

Z YUMOK DVOY A LSOI MTNUHĚĚĚ OSTĚT, Z AŠTĚT MLVYVYÁÍĚ DHAA A MČ-TOBOÍĚ HO OOKL KAKLCU, MPSPOYEE EÍKMNM A EÁĚOPKM AOAZDOLTV NA NŌHI. KPA DHAA EÁNSUDM A MNUKZAOSEE. OBDORU UCHĚT!

--/--/.z/-z/z//.../--/--..z//...z/z..//z/--/--..z//

Vysvětlivky: čte se odprostředka (čísla jsou čísla písmen): 75312468

WORLD SCOUT ENVIRONMENT PROGRAMME

The World Scout **Environment Programme** offers **tools**, resources and initiatives that should help Scouts all around the world to work together for the good of the local and global environment. The World Scout Environment Programme resource book contains Programme Activity Resources in Section 1 and **Factsheets** in Section 2 – these materials can serve as a method of **implementing** the programme in Scouting throughout the world.

The fifteen Programme Activity Resources **relate to** each of the five aims of the environment education in Scouting and to three **broad** age groups. Symbols have been used **in order to** illustrate which of the aims the activity is focusing on. The activities are presented as examples of how the **framework** could be implemented

amongst local level Scout Groups, though there of course are many other ways to present activities for the World Scout Environment **Badge**. Wherever possible, the programme should be presented outdoors, allowing the Scouts to explore for themselves and discover the natural world.

Adapted from <http://www.scout.org>

You may easily download WSEP Activities & Factsheets (both colour and black-and-white version is available) from the WOSM web page. The publication contains activities for **cub scouts**, scouts and rovers. ■

www.environmentrace.org

Vocabulary:

- environment = životní prostředí
- tool = nástroj, prostředek
- factsheet = fact (fakt) + sheet (list papíru)
- to implement = uskutečnit, provést
- relate to = vázat se k, souviset s
- broad = široký, obsáhlý, otevřený
 - in order to = za účelem; proto, aby ...
- framework = rámec, struktura, systém
- badge = odznak, znamení, symbol
- cub scout = ekvivalent našich vlčat (8–11 let), cub = mládě, začátečník

JAK JSEM SE DOSTAL do Spojených arabských emirátů

Začátek cesty

Moje cesta začala na skautské křižovatce. Tam mě zaujala nabídka účasti na International Youth Gathering, akci ve Spojených arabských emirátech garantované jedním z tamějších šejků. Požadavky k účasti byly věk mezi osmnáctým a dvaadvacátým rokem, mužské pohlaví a dobrá znalost angličtiny. Napsal jsem svůj skautský životopis a motivační dopis a čekal, zda mě na zahraničním odboru vyberou. Povedlo se. A tak jsem obdržel pokyny i letenku a vyrazil směr Spojené arabské emiráty, do emirátu Sharjah.

Na všechny hosty čekal na dubajském letišti průvodce ve skautském kroji, a to i přes brzkou ranní hodinu mého příletu. Ve stanech na kraji pouště se nás nakonec sešlo přes sto dvacet účastníků ze skoro osmdesáti zemí celého světa.

Prezentace projektů

Hned druhý den jsme rozdělení do skupinek prezentovali projekty, kvůli kterým jsme přijeli. Zadané téma „skauting a intelektuální iniciativy“ se týkalo komunikace, vědy, životního prostředí a tzv. mikroprojektů.

Cestování, památky

Odpolední program byl cestovní: navštívili jsme muzeum plné arabských kulturních, historických a architektonických památek, dále rozsáhlé akvárium a na závěr samotné centrum města Sharjah.

Další den jsme na místní univerzitě absolvovali poutavou přednášku s Dr. Peterem Chee, vedoucím malajsijského

Roman v emirátech

institutu pro rozvoj a trénink (Institute of training and development) na téma Deset kroků, jak uspět v práci a osobním životě. Jiným zajímavým místem k návštěvě byla Global Village na okraji Dubaje, obrovské zábavní centrum, kde se střetávají různé kultury zastupující jednotlivé státy světa. Naši zemi například reprezentují obchody se sklem a oblečením.

Nedělní pestrý program směřoval k hlavnímu městu země Abú Dhabí, rozloženému na několika ostrovech. Následovaly turistické atrakce jako jízda na koni, střelba ze zbraně, ukázkový místního sokolnictví, tradiční vaření arabské kávy...

Safari, snowboardem po písčných dunách a cesta na velbloudech

V pondělí jsme měli na programu safari. Kdo si ovšem představí safari

jako spousta zvířat na jediném místě s přihlížejícími turisty okolo, je opravdu na velkém omylu. Rozdělili nás do džípů a na kraji pouště upustili pneumatiky. Následoval zážitek, který rozhodně nebyl pro slabší povahy. Krkolomná jízda po dunách, střemhlav dolů a pak šplhání džípů zpět do písčných kopců, smyky a další triky, to vše bylo naše safari. Poklidnější část pak představovala možnost půjčit si snowboard a sjet si písčnou dunu (naboso, bez bot). Tento lehce šílený, ale naprosto úžasný den jsme zakončili projíždkou na velbloudech.

Návštěva šejka

Další den jsme měli tu čest přivítat samotného šejka. S tím se pojila různá bezpečnostní opatření včetně vojáků se samopaly. Jen pro upřesnění, šejků je dohromady sedm – jsou to zástupci každého emirátu. Po zahajovacím ceremoniálu následovaly námi připravené

expozice včetně ochutnávek jídla. Z dobrot, které jsem dovezl za Česko, slavily úspěch například lázeňské oplatky nebo domácí perníčky.

Dubai

Kromě zoo a památníku v Sharjah jsme ve středu navštívili světoznámé kosmopolitní město Dubai. Dominantou, tyčící se nad vším ostatním, je nově postavená nejvyšší budova světa Burj Khalifa měřící 828 m. Ve srovnání s ní vypadaly ostatní mrakodrapy jako obyčejné „paneláky“.

Na dokonalou prohlídku další atrakce, největšího obchodního střediska světa Dubai Mall, by člověk údajně potřeboval celých čtyřadvacet hodin. Kromě neskutečného počtu rozmanitých obchůdků zde najdete také kluziště, autosalon nebo obrovské akvárium (51 × 20 × 11 m) s velkým množstvím ryb – jen žraloků je v něm na čtyři sta.

Zakončení

Následoval den plný prezentací jednotlivých zemí, zejména typických oděvů zástupců z každého státu. Arabové, Af-

ričané, Jiho- i Severoameričané, Asiáté, Evropané... Vše zakončeno slavnostní večeří s předáváním památečních předmětů a listin.

Poslední den už někteří z účastníků odjížděli, zbytek si ještě udělal výlet na jemně písčitou pláž. Ta byla k mému překvapení úplně prázdná, nikde ani živáčka. Moře se zdálo teplé, a to byl u nás v Česku tou dobou začátek února... Škoda, že už jsem měl sbalenou krosnu a zanedlouho mířil letecky zpátky přímo do ledového srdce Evropy. ■

*Roman Stachoň (22 let), Kroměříž
Foto: archiv autora*

Zajímavosti:

- vážně nevážně z teorie úspěchu Petera Chee: 1. get up early, 2. work hard, 3. find oil ©
- koho znali účastníci z jiných států z osobností České republiky: fotbalisty Baroše, Nedvěda a Čecha

– sokol jako národní symbol
Spojených arabských emirátů

– na řízení do pouště mají řidiči speciální oprávnění

– dodržuje se modlitba pětkrát denně

– nejvyšší mrakodrap světa Burj Khalifa je vidět až z dálky sta kilometrů

– umělá sjezdovka měří přibližně čtyři sta metrů, vstupné na dvě hodiny pořídíte za padesát dolarů

– kdo neusmlouval původní cenu nákupu na dvě třetiny až jednu polovinu, nakoupil nevýhodně

– český výrobek Kofola slavil mezi ostatními účastníky velký úspěch

– alkohol je v Emirátech i jiných arabských zemích tabu

– každý Arab může mít maximálně čtyři ženy, ale většina z nich má pouze jednu

ČERTOXY PROUDY

aneb jedno varování pro letošní vodáckou sezónu

A je to tady. Někteří vodáci to už nemohli vydržet, pustili své lodě na vodu a užívali si svou první letošní plavbu. Jen co se ještě více oteplí, přidají se k nim i ti, kteří sotva ví, jak chytanou pádlo do ruky. Ať patříš k té či oné skupině, nemine tě na řece úsek, u kterého by sis nemusel zodpovědět důležitou otázku: „Máš na to?“

Touha po chvilce adrenalinu, chuť něco si dokázat a blýsknout se před ostatními, ty jsou silné a často vedou k tomu, že se pustíme do riskantních činů, na které opravdu nemáme. Obvykle to skončí dobře, protože bláznům kupodivu dost věcí prochází. Někdy to dopadne hůř, od krvavých zranění po otrávený mozek. A jindy tak, že na břehu vyroste další kříž s pomníčkem připomínajícím konec mladého života. Ať jsi sebelepší vodák, neznamená to ještě, že se nikdy nedostaneš do překerní situace. A proto, aby po letošní sezóně byl počet nových pomníčků podél řek nulový, si přečti jako varování následující povídání, a až na to přijde, pokus se reálně zhodnotit, zda na to máš. Protože i u vodáctví platí: „Nemyslíš, zaplatíš!“

Čertovy proudy

Každý vodák, který jezdí na divoké vodě, si přeje alespoň jednou za život sjet „Čertáky“. Je to jako výzva. Masa krásně teploučké vody z Lipenské přehrady se valí přes obrovské balvany, které jsou během zbytku roku na suchu. Když mi tedy volal kamarád, který jezdí takovouto vodu často, jestli se nechci přidat, neváhal jsem a souhlasil jsem. Dnes už vím, že jsem udělal chybu. Ten rok jsem byl na vodě pouze jednou, a to ještě pět měsíců zpátky. Neměl jsem tenkrát nic natrénováno a rovnou se vydal na nejtěžší vodu u nás.

Opatrnosti není nikdy dost

Vyjeli jsme z domova hned po obědě, abychom si to ten den stihli alespoň jednou sjet. Zakempovali jsme, vyjeli nahoru, nasedli do lodí a nechali se unášet masou vody. Před „vraty“ Čertáků jsme si odpočinuli, abychom nabrali víc sil, než vzltneme do toho nejhoršího. Prohlídli jsme si, jak to vypadá, a jeli jsme. Já jako poslední. Ten pocit se nedá popsat. Téměř 20 kubíků vody za sekundu svírají dvě stěny vzdálené od sebe dva metry. Ale říkal jsem si, že to musím dojet. Nejhorší část jsme přenesli a zbytek proběhl už bez problémů.

0 vlásek

Druhý den nás čekala další jízda. Začátek jsem zvládl jen s jedním vykoupaním, ale pak to začalo vjezdem do „vrat“. Místo, aby mě proud odvezl lehce doleva do koryta řeky, táhl mě přímo proti břehu a já už nemohl nic dělat. Loď se mi postavila na zadní a překloupila dozadu. Udělal jsem eskymáka, ale než jsem se zorientoval, vjel jsem bokem do válečku a vln. Tím jsem se ocitl znovu pod vodou, znovu eskymoval, snažil se jet rovně, ale znovu bác do vody.

Zvedl jsem se už se zbytky sil, nešlo mi už ani pádlovat, takže jsem se znova cvaknul (a to vše během 100 m od „vrat“). Vyplaval jsem z lodí a snažil se plavat s pádlem. Ale to jsem po sto metrech pustil a snažil se doplat ke břehu aspoň sám. Jenže proud mi to nedovolil, pořád válečky, kameny, válečky, člověk nemá čas se ani pořádně nadechnout. Většinu času je pod vodou. Nikdy bych nikomu nic podobného nepřál. Voda, co hodně věře kvůli nadbytku vzduchu, ztrácí svou vztakovou sílu. A tak jsem si i s velmi dobrou vestou připadal, jako bych měl na sobě ještě závaží.

Přibližně po půl kilometru plavání jsem se konečně dostal ke břehu – naprosto vyčerpán. Celý jsem se klepal a nemohl jsem ani vytáhnout z vody loď, kterou mi zachránili kamarádi. Deset minut jsem bez hnutí ležel na břehu, a pak jsem se radši vydal po břehu dál po proudu s lodí na zádech. Příště už tak riskovat nebudu. ■

Jan Vlach – Štoura (22 let), Nebanice
Foto: archiv Přístavu Poutníci Kolin

CURRICULUM SCOUTAE

Být skautem se může hodit – například když jdete na přijímací pohovor

Uff, ten můj životopis je stále dost obyčejný. Nenašlo by se něco, čím by se dal oživit? A co když si mě pozvou na pohovor – co jim tam mám říct, abych vynikl nad ostatními? Je čas si vzpomínout, že jsem skaut.

V některých civilizovaných zemích je běžné, že skauti mají u přijímacích řízení automatickou výhodu. Skautská výchova v očích personalisty garantuje řadu charakterových vlastností i dovedností. U nás si cestu k takovému stavu teprve šlapeme, a pokud chceme u potenciálního zaměstnavatele sbírat plusové body, musíme své skautské zkušenosti umět prodat.

Na to ale samozřejmě neexistuje jednoznačný návod a nikdo nám nezaručí postup, s jakým jistojistě zabudujeme. Tím spíš je každá rada dobrá a následující tipy tak mohou být malou inspirací jak pro psané životopisy, tak pro mluvené pohovory.

- Nebojte se zařadit intenzivní skautskou činovníckou činnost mezi **pracovní zkušenosti**, ač to děláte dobrovolně. Skautské práci jste jistě obětovali více hodin než řada konkurentů svým brigádám. Těžit ze skauta ale můžete i v sekcích o dalších kurzech a schopnostech.
- **Dobrovolnost** a jakékoli charitativní působení často znamená hodně. A to nejen co se týče vašeho charakteru, ale i **time managementu** – asi umíte dobře pracovat s časem, když zvládáte něco navíc. Navíc, při práci s dobrovolníky si osvojujeme **schopnost přiměřet druhé ke spolupráci** a motivovat je jinak než finančně, což je cenná dovednost i pro komerční sféru.
- Sepište si všechno možné, co byste uvedli v životopisu, kdyby ho četl skaut. A pak se **vcítte** do člověka, který to bude číst nebo poslouchat, a pře-

mýšlejte, jak mu vše vhodně naservírovat.

- Jsme členy **mezinárodní** organizace a to vysílá signál, že multikulturalita nám není cizí. Blyšknout se lze třeba zmínkou o účasti na velkém zahraničním setkání.
- **Čísla** mohou zvýšit důvěryhodnost, ohromit a také pomoci pochopit. Například ze spojení „vedoucí skautského střediska o 170 členech“ je jasnější, o jak velkou organizační jednotku se jedná
- Volte **srozumitelný** slovník. Ne každý si pod rovery a rangers představí skauty starší 15 let. Porovnejte například následující dvě spojení:

- *Vesničan na národním jamboree Klíč (vesnice „Co umím a znám“)*
- *Jeden z programových manažerů na českém národním setkání (2500 lidí) – zodpovědný za dva dny aktivit pro 400 dětí*

• Jakýkoli **kurz** je známka ochoty na sobě pracovat. Výhodou může být uvést u lesní akce **počet dnů** (klidně přičtete i víkendy). Ne každý váš konkurent se může pochlubit třeba osmáctidenním intenzivním kurzem.

• Slovíčka „lesní“ se ale ve většině případů asi budete chtít vyvarovat. Lépe než Instruktorská lesní škola zní třeba Instruktorský certifikát. Zvažte zmínění názvu kurzu – některé se hodí, na jiné radši zapomeňte a soustřeďte se na to, co personalistu zaujme. Tím může být třeba **akreditace MŠMT** v případě vůdcovské či kapitánské zkoušky (pro detaily se obraťte na Odbor pro vzdělávání činovníků).

• Velmi ceněny jsou veškeré „**soft skills**“ (měkké dovednosti) – komunikace, práce s informacemi atp. Na základě své skautské praxe vypichnete právě ty, které vyžaduje pozice, na niž se hlásíte. Malý výčet pro inspiraci: tvorba a vedení týmů, spolupráce, motivační schopnosti, pro-

jektový management, vedení porad, organizační schopnosti, brainstormingové metody, prezentační dovednosti, rétorika, zvládání stresu...

Určitě vás nad výše uvedenými nápady napadla spousta dalších – budte tvořiví a rozvíjejte je. Třeba zrovna skautské zkušenosti rozhodnou o tom, že se jazyček vah vašeho profesního života přikloní na tu správnou stranu. Když nám pošlete své postřehy, rádi je vhodnou formou zveřejníme. Držím palce! ■

Ondřej Kubera – Štaflík (23 let), Praha
ondrej.kubera@junak.cz

www.outdoor-a-sport.cz

Váš partner ve světě outdooru a sportu

Potřebujete doplnit výbavu na výpravy nebo letní tábor? Využijte naši široké nabídky!

AKU | Alpisport | Campingaz
Coleman | Direct Alpine
HI-TEC | Hummel | HUSKY
HUMI Outdoor | Fizan | Litex
Mizuno | Nord Blanc | Ocún
Pacific Outdoor | Prabos
PRIMA Outdoor | Primus
Progress | Rejoice | Respiro
Rock Pillars | RVC | Salewa
Tempish | VAR | Wolfgang

7% SLEVA*

*Všechny výrobky, které mají v názvu "Outdoor-A-Sport".

▼ INZERCE

ROVERSKÝ LESNÍ KURZ

FONTICULUS MADĚRA

O lesním zážitkovém kurzu pro mladší R&R pomáhající u oddílů

Když se řekne „maděra“, co se vám vybaví?

Možná úsloví, že je něco „na maděru“, příjmení hlavního hrdiny jistého českého seriálu, skautská základna poblíž Poličky nebo kurz, který nese pojmenování právě podle tohoto místa. A pokud jste o kurzu takového jména ještě neslyšeli, pojďte s námi krátce nahlédnout do světa zvaného Fonticulus Maděra.

Kdyby o Maděře vyprávěli náhodní kolemjdoucí, mohli by nejspíš jen popsat, co vidí: „Po trávě se honí postavičky s barevnými fleky na světlých trikách i na těle. Hlouček živě diskutujících se sklání nad velkým plakátem. Lesní cestou se za jemného mrholení řítí závodní auto a elegantním smykem zastavuje těsně před diváky. Na setmělé louce tvo-

ří skupina mladých lidí kruh kolem kotvy a louče.

Že jste se toho moc nedozvěděli? Zkusíme to jinak. Kdybychom chtěli o kurzu vydat něco jako oficiální tiskové prohlášení, mohlo by vypadat třeba takto:

Lesní roverský kurz Fonticulus Maděra je jedním z mnoha kurzů, které Junák nabízí; svým zaměřením je ovšem poměrně výjimečný – jako jeden z mála tzv. zážitkových kurzů se snaží cíleně pomáhat skautským oddílům. Myslíme si totiž, že právě podpora oddílů je jedna z nejdůležitějších věcí, kterou Junák potřebuje, a proto nabízáme pomocnou ruku mladším roverům (přesněji holkám ve věku patnáct až šestnáct let a klukům mezi patnácti a sedmnácti lety), kteří jsou aktivní u svých oddílů a hledají no-

vou motivaci a inspiraci pro svou oddílovou i roverskou činnost.

To zní zajímavě, říkáte si možná. Jenže pořád moc nevíte, co si o tom všem myslet. Možná byste se potřebovali zeptat někoho, kdo to zažil. Jenže zrovna nikoho neznáte. Pro ten případ máme v záloze malý rozhovor s Macíčkem, která své setkání s Maděrou prožila před pěti lety.

Co se ti první vybaví, když se řekne Maděra?

Maděra – to je pro mě důležitá zkušenost, velká láska, vůně lesa, večerní povídání, obloha plná hvězd, pot a úsměv.

Co tě na kurzu překvapilo?

Velký osobní přístup instruktorů – zájem o každého účastníka, možnost popovídat si o sobě navzájem, příjemná přátelská atmosféra

Pamatuješ si, s čím jsi z kurzu odjížděla? Co ti dal a vzal?

Odjížděla jsem nadšená a plná energie. V hlavě plno nápadů, co bych chtěla dělat. Také spoustu zážitků, na které vzpomínám dodnes, a samozřejmě nový přítel. Myslím, že kurz jen dával.

A co po návratu v oddíle? Projevilo se tam nějak, žes byla na Maděře?

Určitě, měla jsem větší chuť do práce a taky jsem toužila být členem nějakého kmene. Měla jsem i víc jasno, co bych chtěla ve skautu dělat a o co se zajímat.

Komu bys kurz doporučila? Proč jet zrovna na Maděru?

Jet na Maděru by měl ten, kdo působí v oddíle, rád pracuje s lidmi, chce si odpočinout a nabrat novou chuť a sílu, odreagovat se. Kdo tohle hledá, neměl by na Maděře chybět.

A poslední otázka: prozradím na tebe, že jsi čerstvou posilou instruktorského týmu, pojeděš tedy na Maděru podruhé. Co očekáváš, na co se těšíš?

Hlavně bych chtěla, aby účastníci měli z kurzu podobné pocity jako já, aby jim pomohl a nakopl je k další práci. Těším se na léto, na spolupráci s týmem a hlavně na účastníky!

Díky.

Chcete taky vzpomínat na pot a úsměv? Rádi byste diskutovali, běhali i stáli v kruhu? Láká vás deset intenzivně prožitých dní na konci léta? Kdo přijede z Maděry a nebude na maděru? ■

Více o nás na adrese
www.madera.skauting.cz

Pavla Hrnčířiková – Pú (22 let), Vsetín

*Barbora Vachová – Čára (25 let),
Frýdek-Místek*

Daniel Mátl – Šídlo (22 let), Brno

Foto: archiv Fonticulu

POCHODNĚ

Cíl: Poznat činy vybraných osobností vzhledem k části slibu „sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce věrně v každé době“.

Charakteristika programu:

Zamyšlení nad životním příběhem lidí, kteří obětovali svůj život za něco, pro co stojí žít.

Časová dotace: 75 minut

Příprava:

Předem je třeba připravit materiály o vybraných osobnostech, jejich počet by měl o něco převyšovat počet účastníků. My jich měli dvacet sedm, např. Jan Palach, Edita Steinová, skauti na Ivančenské, Anna Politkovská atd. O každé z nich jsme vyrobili medailonek – na čtyřech stranách formátu A5 – obsahoval fotku osoby, stručný životopis a myšlenky dané osobnosti objasňující individuální pohled na jednotlivé okolnosti jejího bytí. Poslední strana sloužila jako prostor pro vlastní postřehy a myšlenky účastníka. Struč-

ný výtah medailonku jsme ještě přepsali na velké plakáty; tvořila jej velká fotka, data narození a úmrtí a povídání, jehož přečtení nemělo trvat déle než minutu.

Průběh:

V lese jsou na stromech upevněny velké plakáty, pod nimi medailonky a hořící svíčky. Uvedení programu proběhlo v kolečku, kde jsme po vyřčení námi vybraných pasáží z medailonků navázali vyslovením citace ze slibu: „sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce věrně v každé době“. Tímto jsme naznačili souvislost mezi činy osobností a skautingem.

Následovala volná chvíle, kdy účastníci obcházelí plakáty a vybírali si, koho chtějí poznat blíže; tento čas byl ohraničen zvukem zvonečku. Jakmile zazněl, každý z účastníků zůstal stát, případně šel k vybrané osobnosti (každá z nich mohla být zvolena jen jedním účastníkem), vzal si její medailonek a mohl ne-

rušeně číst, přemýšlet, meditovat. I tento čas byl ukončen zazvoněním.

Uzavření programu proběhlo opět v kolečku, s tím rozdílem, že každý přečetl krátký úryvek, co jej zaujalo a oslovilo. Medailonky si účastníci ponechali.

Orientační časové dotace:

- **uvedení:** 5 minut
- **výběr osobnosti:** 15 minut
- **vlastní čas:** 40 minut
- **závěr:** 15 minut

Poznámky:

Nepodcenit čas na přípravu medailonků a velkých plakátů. V našem případě – dva lidé – týden práce. Ale díky tomu můžeme zprostředkovat hutné téma, které doopravdy osloví.

A proč se program jmenuje Pochodně? Pochodeň je nosičem světla a tito lidé pro službu Pravdě a Lásce doopravdy hořeli. ■

O PODSTATĚ roverských společenství

aneb již třetí sociologické okénko

Tak dva měsíce se s dvěma měsíci sešly a je tu další sociologické okénko do světa roverů a rangers. Tentokrát mi téma samo spadlo do klína minulý týden na tradičním setkání zvaném Roverská porada 2010. Letos byla opravdu našlapaná a člověk se během ní nezastavil v uvažování ani na chvíli.

Mýšlenky svištěly sem a tam a byl jsem až v šoku, s jakou kultivovaností je účastníci formulovali a předkládali ostatním. V jednom okamžiku se rozpoutala vášnivá debata nad jiné důležitá a týkala se roverského společenství. To je místo, kde se rovering skutečně prožívá a odehrává. Jaká jsou společenství, takový je rovering.

Jenže to je právě kámen úrazu: jaká jsou vlastně ta dnešní společenství?

Aktuálně z registrace

Podle aktuálních údajů z registrace existuje v současnosti (oficiálně) 221 roverských kmenů (nicméně asi takový počet bude i těch neoficiálních). Celkem má Junák ve věkové kategorii 15–26 let registrovaných 10 540 členů, z toho se 7461 označilo za rovera nebo rangers. V roverských společenstvích formálních i neformálních je 73 % z nich, tedy cca 5 500.

Kdo jsou ti, co tvoří společenství?

Skoro 80% všech roverů a rangers pracuje nějakým způsobem také u oddílů. To je, řekl bych, velmi jasná odpověď na případné nářky o příznačné lenosti roverů a poněkud to ničí archetypální obrázek rovera jako povaleče a flákače. Dokonce většina (71 %) z těch, co nějak pracují u oddílů, dává přednost aktivitám s nimi před aktivitami s roverským společenstvím.

To přináší zásadní otázky o povaze současného roveringu, protože pokud většina roverů pracuje u oddílů, kde na rovering samotný berou čas? A není náhodou práce u oddílů zajímavou součástí roveringu?

A k čemu jsou vlastně ta společenství?

Ptali jsme se ve výzkumu také na to, „co a jakou měrou podle Vás patří k roveringu“, a také jsme se ptali, „jaké věci a jak pravidelně děláte se svým společenstvím“. V obou případech byly výsledky na první pohled překvapivé, ale pokud si je uvedeme do souvislostí, jsou vlastně velmi reálné.

V první otázce se například ukázalo, že pro rovery k roveringu více patří „pracovat s oddílem“ než „mít kmen“, a že to hlavní je přátelství a zábava. Z odpovědí na druhou otázku vyplývá, že hlavní činnost dnešních roverů spočívá především v pravidelném scházení se, které nemá žádný předem daný ob-

sah, jeho hlavní podstatou je společně trávený čas.

Zdá se, že dnešní roverské kmeny vypadají nejčastěji jako party mladých, kteří pomáhají napříč střediskem u oddílů, a společenství je pro ně určitou nadhodnotou v podobě sociálního zájmu, ze kterého lze čerpat energii a o které je možné se opřít. Samostatný program společenství je tak nějak na druhé koleji.

Závěrem

Občas slyším nářky o tom, jak kmeny nefungují, nic nedělají apod. To je nejspíš otázka ambicí, které máme. Je pravda, že rovering bude nejspíš vždycky bojem o aktivní přístup, o to, zda maximálně využiji, co se mi ve společenství nabízí, nebo zda zůstane jen u tlachání nad pivem, čajem nebo jinou tekutinou. Asi to tak může být, pokud roveři od kmene čekají pouze to, že bude partou, kde se rover jenom baví a „odpočívá“ od oddílů. Pak totiž stačí se pravidelně scházet a „pokecat“, případně občas někam vypadnout.

Ovšem jestli je to skutečný rovering, to nevím. Jisté je v tomto ohledu jenom jedno – to, že „samo se nenakope“!

Pokračování příště... ■

Miloš Říha – Šípek (24 let), Praha

ROVERSKÁ PORADA 2010

Dovolte mi laskavě, abych se nejdříve představila. Lidé mi říkají různě, ale na mém průčelí stojí velkým písmem psáno „Jubilejná Svojsíkova klubovna“. Můj svět je ohraničen železniční tratí se staříčkým nádražím, kde už vlaky nestaví, fotbalovým trávníkem (FC Olympia Hradec Králové, do toho!), travnatým trojúhelníkem s několika topoly a zahrádkou pana souseda. Moc velký rozhled to pravda není, ale zato jej mám před sebou už hezkou řádku let.

Říkáte si, co dělá tahle stařešina na stránkách Kmene? Možná jsem v životě nebyla daleko, přesto si pamatuji hodně. Všichni přichází za mnou. Od malých světlušek po ty nejstarší skautky, od vlčat po oldskauty, jejich setkání už ani nepočítám. To poslední však bylo výjimečné. Roveři z celé republiky dorazili na poslední březnový víkend do mého světa, aby se poradili

o tom svém. Dovolte mi proto podělit se o pár obrazů, kterých jsem byla svědkem.

Obraz první – Večerní setkání

Se sklonkem pátečního dne se začínají objevovat první návštěvníci, kteří si viditelně oddechnou, že mě našli. Jak světla ubývá, jsou nově příchozí stále častější, a ač se vzájemně neznají, je vidět, že mají mnoho společného – velikost batohu, náladu pátečního odpoledne a ve tváři očekávání toho, co je zde potká. První chvíle potom tráví společně. Nejdříve oživlími sochami ukazují, odkud která skupina dorazila, poté o sobě zjišťují všechno podstatné (třeba velikost nohy nebo nejneobvyklejší koníček), aby vše zakončili hrou, kterou rozehrají proti sobě, aby nakonec zjistili, že pro úspěch musí všichni

ni táhnout za jeden konec provazu... Inu vesele to začíná a příjemně končí – společným rozloučením pod lampou na palouku.

Obraz druhý – Hledání rovera

Další obraz patří už následujícímu dni. Roveři si na sebe vzali nelehký úkol. Snaží se přijít na to, jak rover vlastně vypadá. Už mezi třiceti přítomnými je vidět, že se mezi sebou velmi liší, ale existuje nějaký společný základ? Nebo alespoň ideál, kterého by se každý rover mohl pokusit dosáhnout? Jaký je? Čím se může rover řídit v každodenním životě? Věru nelehké přemýšlení zabralo téměř polovinu dne, avšak výsledek stojí za to. Však se podívej sám – výsledný vzkaz, který najdeš na dalších stránkách, je určen nejšpišše i tobě. →

Obraz třetí – Nový program pro R&R

Jak vypadá roverský Nováček, Projekt nebo Výzva? To dnes ještě nikdo neví. Ale jak by měly vypadat, to už je po programu týmu Nového roverského programu jasnější. Účastníci Porady měli možnost nakouknout do zadání těchto projektů a vyjádřit se k jejich obsahu. Nejčastěji se objevilo téma motivace k využívání těchto nástrojů, největší rozruch zase přinesla otázka roverského slibu.

Obraz čtvrtý – Na plovárně, tentokrát s Ondřejem Kupkou

Po večeri se osazenstvo namačká do nejmenší z místností (útnlé čajovny, díky hradeckým roverům za ni i za ostatní servis!) a zaujatě naslouchá vzácnému hostu. Mezi rovery zavítal Dick – programový zpravodaj VRJ. Moderátor Šípek hosta nikterak nešetří, a tak se dozvídáme nejen o práci VRJ, ale také to, nakolik jde „trvale udržitelně“ skloubit skauting s osobním životem, jaké radosti a šrámy si Dick ze skautského života už odnesl, nebo jakou prioritu má dnes roving u programového zpravodaje.

Večer plný zajímavých témat však se závěrem rozhovoru nekončí. Open Space otevírá mnohá další témata, např. roverskou motivaci, vzdělávání, či Obrok 2011. Odpovědi na místy kontroverzní otázky jsou však na každém ze zúčastněných. Každý přinášel i odnášel po svém.

Obraz pátý – Obrok 2011

Obrok – akce, která pokaždé zanechá velkou stopu v roverském světě. Kolikrát už jsem o něm slyšela vyprávět, tentokrát však poprvé ještě předtím, než vůbec proběhl... Zástupci týmu ucházející se o jeho pořádání přinesli kůži na trh a předstoupili se svým projektem k otevřenému připomínkování. Poznatky, které se ozývaly, upozorňovaly spíše na nástrahy a nedostatky, ale

Nechyběla ani zábava

nejvíce byla patrná chuť ObRok uskutečnit. Zdá se, že ani příští léto nebudou ochuzena o zajímavá vyprávění.

Obraz poslední – Závěrem

Obraz poslední probíhá opět venku na palouku. Roveři, kteří neváhali věnovat svůj víkend Poradě, se naposledy sejdou v kruhu pod lampou, společně se vyfotí a už pomalu jeden po druhém mizí z mě-

ho světa. Po celém víkendu už je znám jménem, takže se loučím s každým zvlášť a doufám, že se ještě někdy uvidíme. Přeji vám, ať vám energie z tohoto příjemného setkání vydrží co nejdéle... ■

*Jakub Tesař – Tesař (24 let),
Brno/Nové Město na Moravě*

Eliška Trnková – Upírek (24 let), Praha

Foto: Eliška Trnková – Upírek

Kdo to je rover? Co dělá rovera roverem? Čím se rover liší a komu se podobá? Čím se mohu řídit, pokud chci být roverem?

Jaká by byla tvoje odpověď?

Společnou odpověď se pokusili nalézt Účastníci roverské rady 2010. Výsledkem jejich snahy je tento vzkaz, který je určen každému roverovi a rangers v České republice. Nechť je i tobě inspirací.

VZKAZ ROVERŮM A RANGERS

Každý člověk se stává roverem, resp. rangers, tehdy, pokud ve svém každodenním životě co nejlépe naplňuje následující:

1. je skautem
2. je aktivním občanem
3. vytváří dobré mezilidské vztahy
4. je součástí celého roverského společenství
5. přijímá odpovědnost za svůj rozvoj
6. je otevřený novým možnostem a výzvám
7. hledá aktivně svou cestu
8. je vzorem a inspirací svému okolí
9. přijímá heslo SLOUŽÍM
10. hledá oporu v nejvyšší Pravdě a Lásce

K autorství a šíření tohoto vzkazu se hlásí účastníci Roverské rady 2010, Roverský odbor Junáka a tým tvorby Nového roverského programu.

USKUTEČNIT NEUSKUTEČNITELNÉ

O zimním běhu roverského lesního kurzu Safír

O Safíru 2010

Safír se letos poprvé uskutečnil v zimě. K tomuto rozhodnutí nás vedl jednak malý zájem účastníků v létě, a také jsme věděli, že je to příležitost ke změně. A tak jsme ji přijali s očekáváním, že dokážeme naplnit cíle programu a zároveň si užijeme atmosféru zasněžených hor.

Safír je výukovo-zážitkový kurz. Výuka by měla vést k tomu, aby pomohla účastníkům po návratu domů systematicky pracovat s roverskou skupinou. Dalším úkolem safírácké výuky je osobnostní rozvoj účastníků v dovednostech jako je aktivní naslouchání, motivování jedince i skupiny či týmová spolupráce, a v neposlední řadě to, aby si účastníci tohle všechno sami vyzkoušeli a byli připravení nachystat celovíkendové setkání pro dalších třicet R&R. Zážitek by zase měl vést k tomu, abychom si odváželi inspiraci pro své domovské oddíly a kmeny, abychom sebe i ostatní trochu více poznali. Takže ve výsledku si účastníci na

kurzu vyslechli několik přednášek, připravovali již zmíněné setkání, brodili se hlubokým sněhem, aby si na druhém nejvyšším kopci Lužických hor poslechli Modlitbu pro Martu, zkusili si skládkové učení a tím se více zamysleli nad tím, na jakých základech stojí skauting, tvořili svou vnitřní krajinu, aby ji otiskávali do té vnější, skrze lidské vzory diskutovali o službě a následně si dali vlastní závazky do dalšího setkání, pokořili všechny Messnerovy vrcholy, pouštěli balóny se svými sny... Ale nejen to – ráno jsme se scházeli na kavárnách ještě před snídaní, kde jsme se společně dívali na Muže, který sázal stromy či poslouchali Smetanovu Mou vlast, před večerí jsme sdíleli v čajovně, před spaním jsme zakončovali den společným rituálem, osobní reflexí a písní. Toto jsou pochopitelně jen střípky toho, co jsme spolu prožili.

Všechno je to samozřejmě důležité. Co se mi ale jeví jako podstatně důležitější, jako něco, co přesahuje každodenní zkušenost a tím i můj vlastní rámec, je to, že se na letošním Safíru podařilo

vytvořit prostor pro malé zázraky, pro zjevení krásy lidské duše i srdce. Celý ten čas jsem měla pocit, že se děje něco neobyčejného, že se společně dotýkáme hvězd, hodnot. Všechna ta tichá a skoro neviditelná vnitřní rozhodnutí a posuny jsem se snažila podpořit u sebe, ale hlavně u ostatních. Měla jsem víc než kdy jindy pocit, že nejde jen o nějaké vize, ale o jejich naplňování, o ten krok od vizi k činům, který je potřeba uskutečnit. Safír byl pro mne impulsem, díky němuž mám touhu jít výš nebo snad hlouběji. Na Safíru jsem se dívala na svět a čerpala z něj. A to i z toho relativního mála, co jsme měli – chata Seleška a teplo v ní, krásná zimní krajina kolem a společenství lidí. Ale i teď po návratu se nepřestávám na svět takto dívat a vím, že:

Setkání je dar, nebo snad spíše milost života. Naplňuje člověka úžasem i úzkostí, poněvadž teprve jím začíná život, obrozený smrtí. Setkáním začíná člověk existovat. Být osloven druhým, mít možnost ho oslovit a být slyšen, dávat a být přijímán... Ale zároveň si tento dar vy- →

žaduje odvalu k činu. Není to našťástí nic nového. Setkání není jen dar, je to výzva k tvoření, je to počátek cesty. Člověk se prosí otevře hvězdám a zapomene na svou biologickou konečnost. A už ho nic nezastaví, protože je celý ve svém činu, ve svém dialogu s druhým, ve svém tvoření i boření, ve svém nesmírném odevzdání. [Šyříštová, Eva. Puklý čas. Brno: Bolingenská věž, 1991.]

Dominika Potůčková – Julča (21 let),
Brno

Pohledem účastníka

Devět dní na Selešce, odříznuti od civilizace dvěma kilometry cest, kterými auto kvůli sněhu nemělo šanci projet. Devět dní, během kterých člověk poznal svoje lepší já. Devět dní, za které člověk poznal lidi kolem sebe víc, než si myslel. Devět dní, které mne o roveringu naučily víc, než jsem si kdy dovedl představit. Devět dní, během kterých platilo, že když se někdo zeptal „Jsi v pohodě?“ nebo „Chceš pomoc?“, tak to myslel vážně, od srdce... Safír nejde popsat, to musíte zažít. Ať už takové aktivity jako loptobal na sněhu, 14x 8 000 m.n.m., či fitky frekventantů. Hodně nám daly i různé naučné bloky, které jsme si někdy vedli i sami a zkoušeli si tak čerstvě nabyté vědomosti v praxi. Fór je ale v tom, že to, co jsme plánovali a chystali, se nakonec doopravdy uskutečnil – setkání R+R Smršť. Šlo ale taky o instruktory – o lidi, kteří se velkou měrou zasloužili o naše znalosti, poznání i navození atmosféry. Atmosféry, která rušila ostych, smutek, špatnou náladu. A to je něco, čemu i teď nemůžu uvěřit, že to vůbec bylo možné.

Luňmír Straka – Sokol (21 let),
Veselí nad Moravou

Rovná se? aneb Zimní část RLK Safír 2010 očima 1/6 instruktorského týmu

(na začátku bylo...) rozhodnutí + velké změny (ZIMA?!) + vikendové po-

radý + otázka + odpovědi + tým + hodiny příprav + stovky mailů + nalezené středisko + radost + únava + [12 – 2 + 2] přihlášky + nejistota (Rozhodli jsme se správně? Stojí to za to!?) + opětovné nelehké rozhodnutí (Pojedeme!) + podpora přátel + mailíky účastníkům + obavy (Zvládnou to s berlemi?) + noční pochod sněhem (Proč nemáme sáňky?) = 10 dní na Selešce uprostřed zasněžených Lužických hor + nová přátelství + nečekané zážitky + úžasná kuchyně + skvělý tým + státní vlajka na pozadí zasněženého lesa + autorské čtení + radost + nové poznatky + krajina

Společné pouštění balónu s přáními nepřítomnému instruktorovi

vnitřní i vnější + mokro v botách + sálající kamna + zběsilá koulovačka + cukrkandlová příprava Smrště + úsměvy + pavučina dopísků + blízkost + další krok k sobě samé + cesta dolů s příslibem jara, s příslibem nového začátku

Přiznám se, že bych namísto = použila <, protože ač se mi příprava kurzu zdála místy hodně náročná, odměněna jsem byla opravdu přesladce – pocitem smysluplnosti společné práce i mé vlastní existence, pocitem, že společně dokážeme zlepšit svět.

= > (a co z toho tedy plyne?) Mám pro vás jeden návrh: Přidejte se! Přijďte se příští zimu nechat vytrhnout ze svého stereotypu, přijďte obohatit a inspirovat

sebe i ostatní. Zima je plná zážraků...

Zdenča Pušová – Pajšík (28 let, toho času ještě o berlich), Praha/Třebíč

Co jsem se naučil

Asi bych měl psát o kurzu samém, ale je mi to trochu proti mysli: nerad bych prozradil nějaké překvapení. Nebyl to můj první kurz, a tak jsem byl nejdřív trochu skeptický. Ale i když jsem některé věci už znal, teď dostaly nové souvislosti, nového ducha. Dám vám příklad: nástup v kroji/kurzovním tričku je rutinní záležitost. Tušili jste ale, jak skautský kroj hřeje? Na Safíru jsme vyšlapali vlajkové čete cestičku hlubokým sněhem a nástupy si užívali venku dvakrát denně.

O plánování, dramaturgii a řízení jsem se učil zatím na každém kurzu. Občas jsme i vytvářeli modelové situace. Ale pořád to nebylo ono. Tady jsme všechno okamžitě používali při přípravě Smršti, a tak nám konečně došlo, že je to skutečně užitečné a že to funguje.

Na Safíru jsem se naučil lépe poslouchat a rozumět lidem, pořádně chápat, že i ten druhý je osobnost se svými potřebami. A hlavně, zjistil jsem, že má smysl věnovat čas druhým, že to není promrhaný čas a že krásné vztahy existují.

Ale asi nejvíc mě oslovila celková atmosféra. Možná už to je klišé, ale když se vás někdo zeptá „Jak se máš?“, zní to jako fráze. Nikde jinde jsem asi nezažil, aby se o mě někdo tolik zajímal a byl tolik ochotný pomoci. A jsem za to moc vděčný...

Kvůli Safíru jsem se uvolňoval ze školy dva měsíce před maturitou, přesunul sedm testů, zrušil zkoušky v autoškole a sehnal si náhradní termín na vyšetření ve Vojenské nemocnici. Nelituji toho. Pokud budete mít za rok týden čas, také neváhejte!

Vlastimil Mazura – Vlastik (18 let),
Praha

Společenství?

Vemte 20 kousků lidí různých chutí a vůní. Lehce orestujte, poduste ve vlastní šťávě. Podlijte vývarem nalézání. Důležité je zachovávat proměnlivost teploty – z tepla do zimy, ze zimy do tepla. Nezapomeňte samozřejmě průběžně za stálého míchání přidávat na jemno nakrájenou přírodu. S citem promíchávejte, dokud se to vše nespojí... v jednu hmotu... v jedno společenství.

Do neznámé krajiny jménem Safír jsme vstupovali sami za sebe. V určité fázi ale jako by zájmy skupiny přesáhly zájmy jednotlivce. Vstupovali jsme jako liščí se cizinci, vědomi si palčivé touhy po odregování se v horách, touhy po navázání nových přátelství. Příroda přestala být prostředkem naplňování našich očekávání, ale stala se

námi samými. Kontakt – vzájemnost – sdílení.

Z odlišnosti vykrytalizovalo propojení skrze společné vlastnictví (tzn. že vlastníme, ale i užíváme společné hodnoty, zájmy, představy), udržování tradic a „alternativní“ způsob života mimo hlavní proud.

JÁ... tedy MY jsme částí ZEMĚ a ona je částí nás.

*Romana Velflová – Dřeváček (24 let),
Praha/České Budějovice*

Maličkost, která mě prostě potěšila

Člověk, který se nedokáže upřímně radovat z maličkostí, neocení velké věci...

Když nad tím přemýšlím, tak i přesto, že byl Safír naplněn mnoha různými aktivitami a jiným zajímavým programem, neprožil bych ho s takovou radostí nebýt stovek neplánovaných i plánovaných maličkoků, které z něj udělaly nezapomenutelnou událost mého života. Ať už se jednalo o úsměvy, co rozehrávaly ledy, malé zázraky přírody, vzájemnou pomoc a sdílení nebo upřímné obejmutí, které člověku dodalo energii... A taky třeba to, že jsme si dokázali hrát a například se vydrželi koulovat klidně i 2 hodiny jak malé děti s neutuchajícím zápalem a nadšením☺. Všechny tyto detaily, stejně tak jako spousty dalších, formovaly nás a naše společenství, a přinášely radost a klid, který ve mně ještě dlouho zůstane. ■

*Aleš Cablík – Ali (18 let), Holešov
Foto: Jirka Trpkoš*

▼ INZERCE

Příležitost inzerce ve skautských časopisech

Využijte svých osobních či střediskových kontaktů a obraťte se ve svém okolí na firmy, pro které by mohlo být přínosné inzerovat ve skautských časopisech. Pokud vaše nabídka povede ke skutečnému prodeji inzertního prostoru, budete moci určit organizační jednotku Junáka, která obdrží 15 % z hodnoty zaplacené inzerce.

CO ZÍSKÁTE NAVÍC?

- > více prostředků z inzerce přináší možnost méně vybírat na registraci
- > více prostředků z inzerce umožňuje mít lepší časopisy (více stran, přílohy, DVD) bez nárůstu ceny (registrace)
- > více prostředků z inzerce umožní dotovat i jiné produkty, třeba náborové balíčky
- > provize pro středisko (či jinou OJ) představuje zajímavý příjem, který je možné použít bez dalších omezení
- > provize může dosáhnout zajímavé výše – pokud se váš inzerent, například výrobce svítících pastelek, rozhodne pořídit v každém čísle Světýlka inzerce za 20 000 Kč, získáte za rok pro svoje středisko 15 000 Kč.

Více informací si můžete vyžádat na tdc@junak.cz nebo na telefonu 777 663 531.

CO OTŘÁSÁ SKAUTSKÝM SVĚTEM

Výročí krvavého potlačení Tibetského povstání

10. března uplynulo 51 let od krvavého potlačení Tibetského povstání armádou Čínské lidové republiky a odchodu tibetského duchovního a politického vůdce dalajlamy do indického exilu. Plzeňští skauti vyvěsili tibetskou vlajku a připojili se tak k akci Vlajka pro Tibet, která je protestem proti kulturní genocidě v Tibetu a zároveň upozorněním na potřebu většího důrazu na lidská práva po celém světě. Skauting existuje na celém světě, s výjimkou několika zemí – těch, které jsou totalitní. „*Skauting stojí na hodnotách svobody a demokracie, k nimž vychovává mladé lidi. Skauti byli ve své historii pronásledováni nacisty i komunisty, a proto nám i dnes záleží na tom, jestli jsou lidská práva někde ve světě pospávána. Nevšímáme si jen toho, co se děje přímo kolem nás, ale jako členy hnutí s desítkami milionů členů po celém světě nás znepokojuje bezpráví páchané kdekoli. Člověk nemůže být lhostejný,*“ přibližuje důvod, proč se skauti zapojují do protestní akce na podporu Tibetu, šéf plzeňských skautů Petr Vaněk. „*Junák je organizací výchovnou a nestranickou, skauti ovšem stojí jednoznačně na straně demokracie. Nesmíme zapomínat na zlo v naší historii, ani přivírat oči nad bezprávím, které se děje dnes, třeba právě v Tibetu,*“ uzavírá svůj komentář.

Skauti a Člověk v tísni rozšířili v Etiopii školu pro sirotky s AIDS

Ze sbírky *Postavme školu v Africe*, kterou pořádají skauti společně se společností Člověk v tísni, byla postavena a otevřena nová dvoupatrová budova internátní školy v etiopské Awase. Čtyři nové třídy, knihovna se skladem, počítačová učebna a kabinety pro učí-

tele tak rozšíří již existující školu pro sirotky s HIV/AIDS, kterou společnost Člověk v tísni vybudovala v roce 2006. Nová stavba ulehčí studium především žákům 11. a 12. ročníku, kteří se doposud museli ve škole učit na směny.

Projekt byl financován českým Ministerstvem školství, japonskou ambasádou v Addis Abebě a právě sbírkou *Postavme školu v Africe*.

Ve stotřicetitisícové Awase byla až do loňského roku jen jediná škola se studiem rozšířeným i na vyšší ročníky. „*Škola Hawassa Adrie Secondary School v rámci našeho projektu rozšířila výuku na 11. a 12. ročník na začátku školního roku 2009/2010. Od tohoto semestru žáci mohou používat novou budovu, a tak už nebudou kvůli nedostatku místa muset chodit do tříd na směny,*“ řekla vedoucí mise Člověka v tísni v Etiopii Michaela Brožová Burdová. Do školy v současné době chodí téměř pět set studentů.

Nová budova stála i s vybavením zhruba 3,4 milionu korun. Skauti a skautky na ni ze sbírky *Postavme školu v Africe* přispěli více než půl milionem.

„*Pro nás skauty je super vidět, že můžeme opravdu něco udělat a pomoci dětem, které jsou stejně staré jako my. Není to jen povídání o tom, jak pomoci, ale výsledkem je další rozšířená škola v Etiopii,*“ popisuje svou motivaci pro účast na sbírce 13letý skaut ze Strašnic Petr Bednář.

Podpořit sbírku stále můžete buď zasláním dárcovské SMS ve tvaru **DMS AFRIKA** na telefonní číslo 87777, nebo přímo zasláním peněz na konto 222444 555/0300.

www.skolavafrice.cz

22. Světové skautské jamboree – staň se členem mezinárodního servisistvu!

Tak velká skautská akce, jakou světové Jamboree bezesporu je, se neobejde bez lidí, kteří ji předem připraví a na tábořišti se budou starat o všechno dění – programem počínaje a třeba průvodcováním po tábořišti či zajišťováním stravování konče. Bez „servisáků“ se totiž na Jamboree nestane vůbec nic a právě oni mají největší vliv na to, jaké vlastně bude a zda na něj budou účastníci vzpomínat ještě po letech. I Junák chce vyslat zástupce do mezinárodního skautského servisistvu (IST), aby dobře reprezentovali českou šikovnost a svědomitost mezi kolegy z celého světa.

Pokud jsi se narodil(a) před 24. červencem 1993, je to právě pro tebe příležitost na vlastní oči vidět Jamboree po celou dobu jeho trvání, zjistit, jaké je podílet se na přípravě českého kontingentu a co vše se za tím může třeba skrývat.

Co pro to udělat? Přihlas se nám předběžně na adresu jamboree@skaut.cz, abychom věděli, že na tebe nemáme při posílání informací zapomenout. Taky si do svého diáře poznamenej termín 14.–16. května 2010, kdy se v Havlíčkově Brodě uskuteční první setkání českých servisáků. Právě tady započnou naplno přípravy českého kontingentu v rámci jednotlivých pracovních sekcí. Ty budou po následující rok pracovat na tom, aby byl náš kontingent nepřehlédnutelný, jeho chod bezproblémový a my mohli světu ukázat, co všechno spolu dokážeme.

Převzato ze Skautské křižovatky

Převzato z E-magazínu

Jamboree (pro IST)

Kdy: 25. července–8. srpna 2011
Kde: Rinkaby, Kristianstad, Švédsko
Za kolik: cena by neměla přesáhnout 18 500 Kč (platí pro kurz 1 SEK = 2,60 Kč ± 3 %), zahrnuje účastnický poplatek, kontingentní vybavení a cestu na Jamboree a zpět

Přípravný víkend IST

Kdy: 14.–16. května 2010
Kde: Havlíčkův Brod
Za kolik: cca 200 Kč (ubytování a společná strava)

Přihlašovat se můžete na emailové adrese jamboree@skaut.cz.

Pro další informace sledujte web českého kontingentu www.skaut.cz/jamboree. V případě problému s mailem jamboree@skaut.cz pište své dotazy na emailovou adresu international@junak.cz.

Vydejte se 2. Eurasijské regionální jamboree

Ve dnech 21. 7.–30. 7. 2010 proběhne v Moldávii jamboree, jehož tématem je Společně ve skautingu, společně pro mír (Together in scouting, together for peace). Takže pokud vám je od 14 do 18 let, můžete si do 1. května 2010 podat přihlášku. Výprava by měla být organizována do desetičlenných družin složených z 9 skautů/skautek a 1 vedoucího staršího 18 let. Poplatek za jamboree je 150 Euro. Máte-li nějaký dotaz, nebojte se napsat, a to na emailovou adresu: international@junak.cz.

Pozvánka a další informace na <http://krizovatka.skaut.cz/zpravodajstvi/4882-2-eurasijske-regionalni-jamboree/>.

Vyšlo dubnové číslo časopisu Na dobré stopě

V něm si můžete přečíst úvahu o družinovém systému, příběh na pokračování

vání nebo třeba článek o zkušenostech slovenských skautů s Taizé (pozn. Taizé je ekumenické centrum ve Francii, kam se můžete sami či se skupinou vydat na jeden týden, ale i na delší pobyt) či pokud by vás to zaujalo, tak se můžete rovnou ponořit do návrhu programu české výpravy pro letošní léto.

Ke stažení na http://krizovatka.skaut.cz/zpravodajstvi/4905-**dubnovce-cislo-na-dobre-stopě**

Nová stezka na závodech vlčat a světlušek

Představování nových stezek pro vlčata a světlušky proběhne na závodech světlušek a vlčat. Chcete-li být u toho, pak stačí napsat na emailovou adresu vyprogram@skaut.cz a domluvit se, zda je představíte na vašem místním kole, nebo zda je podpoříte pasivně, tedy pomocí plakátů, letáků a ukázek. A nemusíte se obávat, pro každého pomocníka – lektora jsou připraveny podpůrné materiály, prezentace a další podklady.

Kul-turistika Polibku Múzy

Jsi z Prahy? Zajímáš se o kulturu? Hleďš kamarády, kteří by se za ní s tebou občas vydali? Pak sleduj web Kul-turistiky, protože právě tam můžeš najít pozvánky na zajímavé kulturní akce nebo můžeš sám nějakou navrhnout. Dotazy můžeš směřovat na Kiku – Kristýnu Drápalovou – kristyna.drapalova@gmail.com. ■

<http://www.polibekmuzy.cz/index.php/kulturistika>

*Dominika Potůčková – Julča (21 let),
Brno*

OBLEČTE SE DO PŘÍRODY!

Dětská, pánská a dámská trička

Každý 25. kus ZDARMA*

- Nízké ceny
- Široký výběr textilu
- Velké skladové zásoby
- Jednoduše ON-LINE
- Kvalitní potisk/výšivka
- Rychlé termíny

iNET PRINT
KANCELÁŘ V KOSTCE

tel.: 222 367 900
obchod@inetprint.cz
www.inetprint.cz

* platí pro jakýkoliv textil od 30ks, při objednávce je nutné vložit do poznámky heslo "JUNAK"

ŽÁDNÝ DEN NENÍ BĚŽNÝ

aneb o tom, jak my skauti trávíme svůj volný čas

1. Jak probíhá tvůj běžný den?
2. Na co si vždycky po úmorném a náročném dni najdeš čas?
3. Co si představuješ pod pojmem aktivní odpočinek?

ALEŠ POVOLNÝ – MUŠILOV (31 let),
Vlašim

1. Myslím si, že žádný den není „běžný“. Pochopitelně, lidé vykonávají různé aktivity opakovaně a někdy možná mají pocit, že se jejich život stává stereotypním. Ale jde vždy o úhel pohledu. Každý den je jedinečný a neopakovatelný. A vždy se stane spousta věcí, které člověka mohou inspirovat, obohatit nebo někam nasměřovat. Mnohé situace člověku napoví, co všechno se ještě musí naučit, aby mohl být prospěšný svému okolí. Jde jen o to, jestli máme odvahu všimnout si, co se v našich životech skutečně děje. Co se týče mých aktivit, které se opakují: učím děti hrát divadlo, čtu, medituji, setkávám se s lidmi atp.

2. Po náročném dni se pokusím podívat se do své mysli. Zkousím být chvíli „teď a tady“. Není to úplně jednoduché. Znamená to nemyslet na minulost, která už se stala a nelze ji tedy změnit. Znamená to ale také nemyslet na budoucnost, která nakonec proběhne vždy jinak, než jaké jsou naše nynější představy o ní. Oboje z toho může být časová ztrátou času. Užitečné ale bývá

uvědomit si, co se děje právě teď. Naučíme-li se tuto dovednost, využijeme ji ve všech činnostech. Být vždy celou svou myslí vědomě přítomen „teď a tady“ nám umožňuje dělat vždy to nejlepší, čeho jsme schopni. Znamená to, že díky tomuto nastavení nikdy nemůžeme dělat velké chyby.

3. Velmi si cením toho, když lidé vědomě pomáhají druhým – vedou oddíly, podporují nadace a pořádají nejrůznější prospěšné aktivity. A je jedno, jestli tomu říkáme práce nebo aktivní odpočinek.

Děkuji za milé otázky!
Váš Mušilov

MICHAEL DOPITA – BOWLE (20 let),
Tábor/Praha

1. Ranní stereotyp ruším tím, že nevstávám ve stejnou dobu každý den. Pak do školy, ze školy. Od-

poledne nemám žádný den běžný, až na to, že zkontroluji email a seženu úkoly. A rád před spaním koukám na film, nebo film koukám na mě☺.

2. Kouknout se přes rameno na to, co bylo opravdu super.

3. Vypnu psychicky a zničím se fyzicky. Jsou to aktivity, po kterých mám znovu chuť sednout ke stolu a tvořit hlavou.

MARTINA TŘEŠŇÁKOVÁ – MYŠKA
(21 let), Praha

1. Ráno vstávám asi v sedm, musím jít se psem, ale ještě před tím se nasnídám. Do práce letím na devátou. Jezdím na Florenc do cestovky, což je skoro hodina ode mne z domu, tak se cestou buď učím (studuji dál-

kově), a nebo poslouchám mé oblíbené Chinaski. Mám hodinovou polední pauzu, takže stihnu třeba i knihovnu nebo nákup, ale nejčastěji jdu s kamarády na oběd a pak se flákáme v parku poblíž práce. Končím v šest, a proto nestíhám spoustu věcí, které bych stíhat chtěla. Ve středu chodím na jógu a na salsu, v úterý jednou za měsíc na skauta – víckrát mě z práce nepustí, občas jdu do kina nebo pomáhám klukům v kapele Magnetikum. Doma mě čekají nějaké běžné práce a samozřejmě práce na počítači, ať už se to týká vyřízení 30 mailů – mé denní normy, Facebooku, a nebo psaní časopisu pro rodiče světlušek. Padnu do postele kolem půlnoci totálně unavená.

2. Na něco dobrého k jídlu. Jídlo miluju a je to výborné uklidňovalo... a nebo nějaká činnost, která mě dobře naladí a zrelaxuje – děti, jízda autem, malování, kolo, plavání, focení, dlouhý spánek, nebo jen Simpsonovi před spaním.

3. Lezení, kolo, turistika, poznávání nových kultur, geocaching, výpravy, kurzy... zkrátka vše s tímto spojené.

A jak vypadá váš běžný den, milí čtenáři?

Na co si vždycky najdete čas?

A co si představujete vy pod pojmem aktivní odpočinek?

Napište nám do redakce na adresu kmen@skaut.cz ; -)

TEREZA BERKOVÁ – MÍŠ (20 let),
Libice

1. Běžný školní den začínám v šest hodin, pak mě čeká 1,5hodinová cesta do školy. Tam strávím nějaký ten čas (to se liší) a jedu domů. Po příjezdu si dávám přibližně hodinku odpočinku (tedy čtení novin a časopisů, popř. počítačová hra, díl seriálu... na co je zrovna chuť). Potom se obvykle věnuji zase škole, takže nějaké to rýsování. To se přeruší večerí a následně se pokračuje tak do devíti, desíti hodin večer (ačkoli tak jednou týdně se stane, že je to třeba do jedné do dvou☺). Taky se snažím každý den cvičit (30–60 minut), na což ale nejsou vždy síly. No a potom už jen sprcha a postel – to mám z celého dne nejradši☺. Takže ten volný čas se u mě v týdnu prakticky nevyskytuje...

2. Na večerí (k tomu zase nějaké noviny...ačkoli u jídla se číst nemá☺), sprchu a postel...

3. Drobné domácí práce (věšení prádla, žehlení), cvičení, procházka, skautská schůzka, výprava, šerm, chvíle strávené s kamarády... Něco, při čem se namáhá spíš tělo než mozek.

TEREZA SMOLÍKOVÁ – TEJA
(16 let), Brandýs nad Labem

1. Ráno se mi nikdy nechce vstávat, večer zase spát! Vstávám až na páté zazvonění budíku, a proto musím pokaždé dobíhat autobus. Poslední dobou mi přijde, že ve škole trávím více času než doma. Po škole následuje oběd ve školní jídelně, který se dá mnohdy přirovnat ke zkoušce ve Faktoru strachu, pak opět dobíhám autobus a modlím se, aby mi řidič nepřibouchl dveře před nosem. Když přijedu domů, ještě si ani nesvleču kabát a už jsem přihlášená na Facebooku. Po 10ti minutách hned odcházím na trénink nebo za jinou aktivitou. Přicházím domů kolem sedmé unavená, ale přesto si musím udělat ještě čas na učení. Před jedenáctou padnu do postele, na malou chvíli zavřu oči... Ale ne...! Zase zvoní budík!

2. Na co si vždycky najdu čas? Tak určitě na přítel, kamarády, na svoje koníčky, internet, učení a na horkou čokoládu se šlehačkou☺.

3. Běhání, které nadevše zbožňuji! Hodně si tím odpočinu, vyčistím si hlavu a v neposlední řadě dělám i něco pro svoje zdraví☺.

Za odpovědi děkuje Petra Eisnerová – Šamanka (24 let), Praha/Brandýs nad Labem

O-TRÁVENÍ ČASU

Před 77 lety (a asi tak plus minus 77) dny vyšel v časopise Přítomnost článek, který mistrně pojednává shodou okolností přesně o tomtéž tématu, jež dostalo do vínku aktuální číslo Roverského kmene. Článek nazvaný Anesthesia nenapsal nikdo jiný než Karel Čapek, jenž si v něm všímá zvláštní lidské potřeby utíkat před vlastním všedním životem a jeho obtížemi.

Lidé už tak nějak přirozeně touží se od života odpoutat, zbavit se tíživé odpovědnosti, kterou za něj mají. Kdyby bylo možno požívat nějakou pilulku, která by nás zbavila všech nepříjemností a povinností, málokdo by váhal. Takovou pilulku sice k dispozici

nemáme, ovšem lidská činorodost je v tomto ohledu nevidaná. V zásadě stejný účinek má totiž takřka všechna naše současná zábava. Také nás jakoby kouzlem přeneslo do úplně jiného, mnohem zářivějšího a především o poznání méně náročného světa.

Od Čapkových časů se situace ale ještě výrazně posunula. Nelze si nevsimnout, že nám dnes zábava zcela běžně nahrazuje zážitky, které byly dříve nedílnou a hlavně vážnou součástí života každého člověka. V minulých dobách si lidé spolu kupříkladu povídali, dnes raději zíráme na to, jak si povídá někdo jiný v televizních reality-show. Dříve nás zajímal okolní svět a jeho příběhy,

dnes už známe jen příběhy odehrávající se ve virtuálních realitách počítačových her. Nejnovějším a bezmezně obdivovaným moderním výstřelkem jsou filmy, jejichž obraz je plastický – tedy takový, jaký lidé ještě nedávno běžně pozorovali při pohybu v přírodě.

A tak se vkrádá otázka: je to tak v pořádku? Neokrádáme se o něco? Je možné, aby takhle žili lidé na celém světě, a ten přesto nadále fungoval? A jestli ne, co se s tou šlamastykou dá dělat? Snad nám alespoň na něco z toho následující článek načrtne odpověď.

Jiří Bělohradský (23 let), Praha/Liberec

KAREL ČAPEK ANESTHESIS

Ve své utopii „Brave New World“ nám vedle jiných různých vyhlídek líčí Aldous Huxley, jak to bude mít budoucí lidstvo snadné s pozemskými starostmi; spolkne se prostě pilulka úředně dodávaného preparátu „somy“, jež okamžitě opatří zkormoučené duši zapomenutí. Přiznám se, že když jsem toto četl, styděl jsem se za tu budoucnost a rozhodlo se ve mně cosi jako vděčnost za to, že žiji v pradávě, primitivní a hrdinné přítomnosti.

Ale kdyby se nějaký lidský tvor z pravěku ne příliš odlehleho přišel podívat na nás, měl by možná podobný pocit. Snad by shledal, že odvěká lidská potřeba odpoutání a zapomenutí už nedochází svého úkoje jen výjimečně, nýbrž stala se prostě denní potřebou. Rádio, film, sport, lehká literatura a divadlo – vždyť to jsou vlastně také je-

nom drogy, které lidé berou, aby zapomněli na tíhu a starost života. Snad by na to kápl, že obecnost, které konzumuje maximum těchto prostředků, neuniká nějaké trýzni nebo konfliktu, nýbrž něčemu jinému; prázdnotě a nudě. Že se lidé odpoutávají vlastně jen sami od sebe; že se pokoušejí zapomenout vlastně na svůj vlastní životní normál.

Pokud máme doklady o minulých dobách (jako například o devatenáctém století), zdá se opravdu, že konsum těch kulturních anestetik se od těch časů nějak zmnohonásobil. Předně, rozumí se, nebylo tehdy tolik příležitostí; ale nesporně nebylo také té habituální potřeby. Když si vzpomínám na lidi, kteří obklopovali mé dětství, mám dojem, že neměli nutkání přenést se přes meze svého všedního života, ale za to

dbali, aby své místo vyplnili důkladně a bytelně. Zdá se mi, že se vůbec nenudili; ale pokud vím, pořád něco dělali, a když odpočívali, požívali sebe samých, svého rozumu, své rodiny, svých přátel. Nehledali odpoutání, nýbrž připoutání. Žili těžce, ale nějak sebevědoměji; své povolání nesli jako trvalou hodnotu, ne jako špinavou dřinu, na kterou je lépe zapomenout.

Co tam, to tam; nač o tom marně mluvit. Jde o to, je-li dnešní výroba hromadné anesthese biologicky a sociálně účelná. Nechceme zajistit každému jeho potěšení; ale předně anesthese není žádný pravý špás; i k tomu, abychom se hluboce veselili, je třeba bdělosti. A za druhé; anesthese není léčením chorob, není řešením konfliktu, nevede nikam dál. Biologicky lépe je cítit, že nás něco bolí,

a kurýrovat to, pokud to umíme. Sociálně lépe je nezapomínat, kde nás tlačí bota, a myslet na to jak ji zout, nebo předělat. Kulturně lépe je neunikat své vlastní prázdnotě a hledět ji naplnit něčím kloudným.

Zvykne-li si člověk bavit se náhražkami života, ztrácí schopnost bavit se životem samotným. Žít je nudno; jdeme do biásku. Pozorovat lidi je matoucí; pojďme pohlížet na jejich stíny. Stalo se potřebou odpočinout si od života, být vedle skutečnosti; v jádře je to kouření dýmčičky s opiem. Chodíme se dívat na zápasy; to nás zbavuje vnitřní nutnosti zápasit sami. Hledáme v novinách, co je nového; následkem toho už nemáme své vlastní oči pro to, co je nového ve vesmíru.

Co všechno se vymyslelo jen proto, aby se nemuselo myslet!

Říká se, že náboženství je opium pro lid; ale i politický chiliasmus, diktatura, demagogie jsou opiáty pro lid; zbavují jej odpovědnosti, osobní snahy a těžkého úkolu myslet a soudit.

Čapkova Strž

Ale ne, žádného návratu není; není-li něco v pořádku, je jediný prostředek posvítit si na to. Například se jednou celým svým rozumem podívat na to,

jak pitomá a nicotná je většina toho, co jsme si zvykli považovat za kratochvíli. Vzbouřit se proti ohlupování, které si kupujeme jako zábavu a zapomenutí. Shledat, že je to vlastně nedůstojné a že nás to ponižuje. Na to není třeba než obyčejného rozumu. Konec konců víme skoro všichni, že to, čím zabíjíme svou nudu, je hloupé a věčně stejné; ale chováme se k tomu shovívavě a dáváme najevo, že jako neklademe větších nároků na pouhou kratochvíli. Ale, řekněme si, že život přese vše je tuze cenná věc a že následkem toho i ta kratochvíle si zasluhuje trochu naší vážnosti. Bavme se cele, s vynaložením plného intelektu; shledáme potom, že k tomu je zapotřebí myslet, poznávat, kutit, s něčím se potýkat, něco tvořit – zkrátka být aktivně při věci; a přestat být pouhým obluženým divákem.

(Přítomnost, 4. ledna 1933)

▼ INZERCE

skaut

internetový obchod

Skautské publikace a propagační materiály na dosah myši...

+ dárek zdarma

SKAUTING PRO CHLAPCE + DVD

Robert Baden-Powell

Druhé doplněné a opravené vydání první skautské příručky, kterou napsal zakladatel skautského hnutí Robert Baden-Powell. Vydání v kvalitních pevných deskách, rozšířeno o dosud do češtiny nepřeložené texty. K publikaci je přibaleno DVD „Čeští skauti za obzorem“, které obsahuje čtyři filmy.

Sleva!

~~333 Kč~~
288 Kč

S OLAFEM O VEDENÍ ODDÍLU a o práci arboristy

PETR VOLAVKA – OLAF
se narodil v roce 1985 v Brandýse nad Labem, trvalým bydlištěm se ale z Prahy nikdy nevzdálil. Odmaturoval jako farmaceutický laborant a pak chvíli studoval Technologii ochrany prostředí na VŠCHT. Třetím rokem pracuje jako arborista stromolezec a ohromně ho to baví. Čtyři roky se věnoval airsoftu, nechal toho, až když spoluhráčům začalo jít víc o vzhled než o hru. Do skautského oddílu chodil odmála, před devíti lety začal pomáhat s vedením oddílu vlčat, ten pak před třemi lety převzal. Jeho koníčkem je jídlo, protože na nic jiného nemá čas.

Olafe, vím o tobě, že působíš u oddílu vlčat. Kdy a proč ses rozhodl právě pro tuto věkovou kategorii?

Asi v šestnácti letech. Skautskému oddílu jsem už odrostl a činnost našeho RK mě tehdy nějak moc neoslovila. Oddíl vlčat jsem si vybral jen proto, že tam už pomáhali dva moji kamarádi. Vůbec mě nenapadlo, že tu vydržím tak dlouho nebo že bych někdy oddíl převzal.

Co tě na vedení oddílu nejvíc baví?

Nejzajímavější je sledovat, jak se vlčata během let v oddíle mění. Za hlavní cíl máme naučit děti fungovat v kolektivu, kde nemají péči a postavení jako doma. Někteří nováčci takové prostředí nikdy nepoznali.

Jsi pro kluky vzor? Jestli ano, tak v čem?

Tuhle otázku bys asi měla položit někomu, koho jsem měl v oddíle. Rád bych věřil, že ode mě odkoukají jen ty lepší stránky. Třeba že člověk může něčemu věnovat spoustu času a energie bez vidiny osobního úspěchu.

Bereš DDMka, ZUŠky nebo sportovní oddíly jako konkurenci?

Ano. Někdo se mnou asi nebude souhlasit, ale veřejnost vnímá skauting jako volnočasovou aktivitu. Nováčky do vlčat většinou přihlásí rodiče, když jim v první třídě vybírají kroužky.

Připadá ti čas věnovaný oddílu smysluplný? Přemýšlíš někdy nad tím, co všechno bys stihl, kdybys zrovna netrávil víkend v divočině?

Občas se setkám s něčím zajímavým, čemu se nemůžu věnovat, protože oddíl spolyká většinu mého volného času. Nic smysluplnějšího než skauting jsem ale zatím nenašel. Nejde jen o pocit, že někomu něco učím, k něčemu ho vedu. To podstatné jsou přátelství, která se při skautování vytvoří.

Máš nějakou představu, co bys chtěl dělat ve skautingu, až oddíl předáš?

Ve středisku je spousta práce, na kterou bych se hodil víc než na vedení oddílu. Na klubovnách je pořád co dělat, je potřeba udržovat vybavení, napadá mě spousta věcí. Práce na zázemí má tu výhodu, že ji člověk nemusí dělat pravidelně každý týden ve stejnou dobu a plánovat ji rok dopředu.

Co vlastně obnáší práce arboristy?

Podle definice je to péče o dřeviny od jejich vysazení až do pokácení. Stromolezení je podobor arboristiky a zahrnuje ošetřování a kácení stromů pomocí lanové techniky.

Ve skutečnosti člověk stráví spoustu času uklízením větví na zemi a šplhat v zimě po stromech není zrovna nejpříjemnější. Na druhou stranu je nádherná vylézt si na čtyřicetimetrový platan v zámeckém parku nebo si na týden odjet řezat na Korsiku.

A na závěr jedna odpočinková otázka: Lidé pracující v kanceláři chodí po práci sportovat, aby přišli na jiné myšlenky. Jak se odreagováš, coby stromolezec, ty?

Rozhodně na odreagování nevyhledávám nic klidného. Třeba válet se na pláži mě moc neláká, nevydržím nic nedělat. Stačí mi prostě někam odjet, změnit prostředí. Jako odreagování беру i akce s oddílem. ■

Za rozhovor s děkuje Renáta Farkašová – Renča (Mlet), Praha

Foto: archiv autora

Co vyrazit
někam pod
stan?

Nebo ložit
a snažovat.

Anebo zajede
do Prahy-
po památkách.

Ně, dáme
Bang!

Když to dobře naplánujete,
můžete stihnout
všechno.

ŠVARNÝ ROVER A MUDRC

Jednoho slunečného, jarního dne potuloval se rover Hugo svými nejmilejšími horami, až narazil na maličkatou louku úplně posetou trsy sněženek. Mezi bílými zvonky, symboly nastávajícího jara, se vinul a tiše zurčel průzračný potůček. Květy sněženek byly pokryty jemnými kapkami rosy a sluneční paprsky v nich rozehrávaly své duhové divadlo. Byl to jeden z těch nepříliš běžných okamžiků, kdy člověku příroda přichystá překvapení natolik pozoruhodné a vlastně zázračné, až se tají dech. Hugo se náhlou radostí nahlas rozesmál. Až po chvíli si s lehkým zděšením všimnul, že v lesní zahrádce není sám. Na protější straně u lesa seděl v trávě stařec se zkříženýma nohama, v rukou držel šálek čaje a vesele se na Huga usmíval. Hugo chvíli přemáhal rozpaky, ale nakonec prošel opatrně loučkou, aby nepoškodil nic z té přírodní krásy, a došel až ke stařci, jež k němu vzhlížel s neskryvanou zvědavostí.

„Dobré poledne,“ pozdravil Hugo nejdvořileji, jak dovedl. „Omlouvám se za vyrušení, vůbec jsem si vás nevšiml.“ Stařec se znovu usmál, pokýval hlavou a klidným, hlubokým hlasem pronesl: „Dobry den, mládenče. Zdá se, že pocházíš ze zvláštního kraje, kde je zvykem se omlouvat za svou radost. Navíc, domnívám se, navýsost ušlechtilou, pakliže jsem odušil správně, z čeho vzešla...“ Taková odpověď uvedla Huga v ještě větší zmatení, takže ze sebe vymámil poněkud koktavě: „A-aha, omlouvám se, já jsem... já jsem myslel, že jsem vás vyrušil z nějakého rozjímání...“ Stařec se náhle zamračil, jeho oči za-

jiskřily a důrazně k Hugovi pronesl: „No to máš pravdu, hochu. Já tu rozjímám především o tom, co provedu s uličníkem, který chodí v CHKO mimo značené stezky!“ Hugo byl nad poměry slušně vychovaný, ovšem těžko se ovládal, kdykoli měl sebemenší pocit nespravedlivého nařčení. Copak přírodě ubližuje přítomnost slušných

a pravidel znalých lidí? Pro jízlivou odpověď nemusel v takovou chvíli nikdy chodit daleko: „Á, že vy jste, pane, sám Krakonoš, ochránce všeho živočišstva, jakožto i rostlinstva? Těší mne, že vás konečně poznávám osobně!“ Stařec se však zcela oproti očekávání zplna hrdla rozesmál. „Máloco mi udělá takovou radost, jako potkat mladého člověka, který je podle všeho vnímavý a navíc ještě tak sympaticky ostýchavý,“ zamrkal na Huga. „Pokud nespěcháš, posaď se na chvíli, dej si čaj a pověz mi, kdo jsi.“

Hugo se tedy posadil a byl lehce napnutý, co se z náhodného setkání vyklubalo. Konečně si stařce pořádně prohlédl. Byl docela vysoký a vyhlížel přísně. Šedé, krátké vlasy volně přecházely v plnovous; sokolí nos, úzké černé oči a velmi vysoké čelo propůjčovalo obličejí náboj jakési těžko popsateľné nespoutanosti či snad dokonce divokosti.

Zvláštní muž, v jeho pohledu jako by se zrcadlily záblesky smutku, ale přesto ve svém projevu nijak smutně nepůsobil. Právě naopak, sálala z něj energie, zájem nebo snad touha po nedosažitelných vesmírných dálkách.

„Já jsem Hugo,“ řekl Hugo, aby vyhověl stařcovu pokynu, „a jsem skaut, tedy přesněji řečeno rover.“ „Rover?“ podivil se stařec: „Co to znamená, být roverem?“ „No, říká se, že být roverem je výzva,“ odpověděl Hugo pohotově naučenou frází v naději, že taková odpověď dostatečně vypovídá o všem. „Zcela jistě, o tom nepochybuji,“ pokýval hlavou stařec. „Ale výzva k čemu?“ tázal se dál zvědavě.

„Řekl bych, že výzva k sebepřekonávání. Jakože třeba nesedím doma u počítače, ale radši vyrazím ven, když je tak hezky...“ dohadoval se Hugo, když už byl tedy přinucen přemýšlet o věci více. „A to je nějaká výzva?“ divil se stařec, „vždyť vyrazit ven je přeci mnohem příjemnější, než sedět zavřený doma, nebo ne?“ „No ano, ve výsledku často ano. Ale stejně je někdy těžké se přinutit,“ vysvětloval Hugo. „To je mi tedy podivné,“ zachichotal se stařec pod vousy, „navíc se zdá, že většina tvých kamarádů tu výzvu nějak přeslechla, když jsi tu

sám...“ „Je sobota, tak asi dospávají páteční pařbu,“ přitakal Hugo, „ale já čas od času rád vyrážím sám.“ „Ano, v tom ti rozumím,“ zasnul se stařec a na chvíli se odmlčel. Potom se na Huga zadíval a pomalou řečí se otázel: „A když jsi v horách sám, tak jenom chodíš, nebo i běháš?“ „Chodím, to je jasné,“ upřímně odpověděl Hugo. „Tak občas běhej, daleko, jak nejdéle vydržíš,“ nabádal ho stařec. „Běhat? To je přeci hrozně náročné, těžko bych zvládl víc, než pár set metrů...“ podivil se Hugo tak ztřeštěnému nápadu. „Je to náročné, ale právě proto bys to měl zkusit,“ nenechal se odbýt stařec. „Jenže já jsem si přišel do hor odpočinout od všedních starostí, přijít na jiné myšlenky, kochat se přírodou,“ bránil se Hugo, „a ne tu závodit, ani nevím vlastně s čím...“ „Tady nejde o závod, ale právě o tu

náročnost,“ odpověděl trochu tajemně stařec. Hugo ale zakroutil hlavou: „Tomu tedy moc nerozumím.“ Stařec se zamyslel a po chvíli pokračoval: „Zamiluj si, chlapče, náročnost, dokud jsi mladý, protože později už se k tomu jen stěží odhodláš. A uvidíš, že tím jedině získáš. Ten, kdo se náročnosti nebojí, ba co víc, kdo ji vyhledává a vyžaduje, má často mnohem víc životní síly než ostatní, a také sebevědomí a kuráž. A má taky šanci objevit překvapivé a dosud nepoznané zdroje krásy a z ní plynoucí radosti. Podobně, jako když jsi vstoupil sem na louku – je to sotva pár minut.“ Hugo zamysleně naslouchal a stařec si ho chvíli prohlížel. „Ale to není vše,“ pokračoval náhle, „jedině náročnost ti otevře brány k opravdovým, skutečně hodnotným výzvám. Věď, že ty jsou úplně skryty lidem,

kterým činí problém vyrazit z baráku ven. Ale ony jsou skryty i těm, kteří se bojí běhu, ledové koupele v tůních horských bystřin či přežití několika dní jen o chlebu a vodě. Trénuj schopnost podstupovat a dokonce i vyžadovat náročnost, můj milý synu, a možná budeš překvapen, co všechno tím získáš.“

Hugo seděl bez hnutí několik minut a vypadal velmi zadumaně. Pak se otočil ke starci a řekl: „Začínám tomu asi rozumět. Jen se bojím, že se k tomu nikdy neodhodlám...“ „A já myslel, že roverství je výzvou k sebezpřekonávání,“ rýpnul do Huga stařec. Hugo se usmál, vstal a na rozloučenou podal tomu záhadnému muži ruku. Oba se pak mlčky vydali opět na cestu. ■

Jiří Bělohradský (23 let), Prabal/Liberec

▼ POZVÁNKA

TO NEJLEPŠÍ
PRO CHLAPÁI!

Jarní zahajovací víkend 4. – 9. 5. 2010 Jaroměř
letní láborová část 3. - 14. 8. 2010 Radenice
podzimní zkouškový víkend 1. - 3. 10. 2010 Hrubá Voda

Corda ti nabízí více než přednášení lémat čekatecké zkoušky – dobrodružství, nápady pro činnost v oddíle nebo roverském kmeni, praktické ukázky, sebezpoznání, velké hry, debaty, lana, lukostřelbu... Čekají tě nová přátelství, společně s námi u ohně. Společně budeme pušovat s našimi sestrami za Nejvyšší Pravdou a Láskou.

Na začátku dobrých zkušeností z minulých ročníků budeme pracovat v malých skupinkách podle odlišného zaměření – na vlčata, skauty a rovery.

Pro přihlášení a další informace navštiv naše webové stránky.

WWW.CORDA.CZ

čekatecký lesní kurz
e-mail: myvat@corda.cz

CORDA
2010

ZAŘÍDIT TÁBOR, to je hra pro dospělé

Mgr. VLADIMÍR HALADA – VLHA
(*1960)

Vystudoval Pedagogickou fakultu UK, obor výtvarná výchova/ruština. Absolvoval psychoterapeutický výcvik SUR u J. Vodňanské, bioenergetický výcvik u O. Texzeho, výcvik v systému integrujících masáží vedený S. Klotzbach a výcvik v arteterapii u B. Albrich. Od roku 1989 je členem Prázdninové školy Lipnice, kde vedl celou řadu kurzů (Bottega, Dejavu, Green, DoNitraZemě). Je autorem projektu Go!, který se ujal na většině středních škol, a v současnosti je aktivní ve sdružení DoNitra, kde vede celou řadu kurzů a seminářů. Je senior instruktorem Outward Bound ČR. Specializuje se na výtvarné a arteterapeutické programy. Pracuje ve firmě VLHA design jako grafik.

Vím, že jsi lektorem PŠL a DoNitra a senior instruktorem v Outward Bound, takže by mě zajímalo, jak ses k tomu všemu dostal a proč ses rozhodl pro takovou činnost?

Já jsem dlouho vedl vodácký oddíl, to bylo ještě za soudruha, takže ne skautský, ale pod domem dětí a mládeže Praha 1. Tenkrát jsme měli PŠL (pozn.

Prázdninová škola Lipnice, www.psl.cz) jako něco na obzoru - něco, s čím jsme se setkávali pomocí metodických listů a odkud jsme čerpali náměty na hry. Když se mi blížil třicátý rok, tak jsem přihlásil na zimní kurz a na něm jsem dostal příležitost stát se „elévem“ PŠL. To se stane tak, že tým kurzu si vybírá z účastníků kurzu a několika podle nich možným tuto roli nabídnou. Pak je ještě potřeba projít instruktorským kurzem a praxí, než člověk může začít vymýšlet vlastní kurzy.

Hodně se pohybuješ v oblasti zážitkové pedagogiky. Já osobně mám pocit, že v ní často jde o přesáhnutí mezi každodenním životem. Zážitková pedagogika má často podobu kurzů, kde zakoušíme jiný režim než v „normálním“ životě, kde vzniká něco, čemu by se dalo říkat virtuální reality. Pokud to vnímáš podobně, myslíš, že by to tak mělo být? A proč by to měl člověk absolvovat?

V té virtuální realitě, jak říkáš, kde se odehrávají nekaždodenní situace, ale jejich prožívání je každodenní a naprosto reálné. Emoce jsou reálné i ve hře, ve které vím, že je to „jen jako“. Emoce jsou reálné, fyzická námaha je také reálná a v té chvíli přichází i reálná zkušenost. Kolikrát už mě napadlo, že ty tzv. reálné situace našeho života, kdy rozhodují i o bytí či nebytí mi připadají jako hra. Rozdíl mezi realitou a ne-realitou je velmi tenká. Podstata zážitkového učení je něco, co by se dalo přirovnat k tomu, co si odneseš z rodiny. Jsou to slovní příkazy? Nebo jsou to návyky? Příkaz hraje v učení strašně malou roli, mnohem větší roli hrají odporované příklady. V momentě, kdy něco prožiješ, tak v podstatě pro-

žiješ ten zmíněný příklad. Prožitý „příklad“ se stává vlastní zkušeností. Ve hře prožívám skutečnost nanečisto a doufejme, že i bez rizika a následků, které by mohly nastat v situaci „naostro“. Proto si myslím, že práce se zážitky je velmi silný nástroj. Něco jiného je zážitková pedagogika, to je nástroj, jak vědomě připravovat a zpracovávat zážitky. Zážitka plodí zkušenost není zprostředkovaná, ale je naše vlastní.

Napadá mne otázka, zda je opravdu nutné kvůli tomu jezdit někam na kurz. Nedá se tohle prožít i v reálném životě?

Když se třeba vydám na přechod Grónska, tak je to jistě zkušenostní učení, ale samozřejmě si s na sebe beru příslušná rizika. A když pojedou na zimní kurz do Jeseníků, tak můžu taky ledacos prožít a nebudu při tom v ohrožení. Možná jsou kurzy jakýmsi předstupněm – něco si na nich zkusím a sám pro sebe si ověřuji.

Dokud jsem byl u oddílu jako člen, tak to byla jedna rovina zkušenosti. Pak jsem vedl posádku (družinu), to byla druhá rovina. A ta nejrozsáhlejší se dostavila v době, kdy jsem oddíl začal vést. V ten moment jsem se začal trápit. Jak to udělat, aby je to zajímalo? Začal jsem sledovat věci kolem sebe, všechno se mohlo stát námětem na program nebo hru. Děti pak oceňovaly, že je to něco z reality. Třeba jsem tehdy byl na antidiskotéce (poslechovému pořadu) pana Jiřího Černého, a tak jsme začali v oddíle dělat hudební pořady. A to je přesně to, co dnes možná trochu chybí. Takže: nezástí se a vkládat do vedení maximum, protože je to sakra dobrá škola života. Celoročně vést oddíl, připravit a zařídit

tábor se zajímavým inspirativním programem, to je reálná hra pro dospělé. Rovná se to založení firmy, udělení projektu, vydělávání peněz. Procesy a úkoly s tím spojené jsou obdobné. To jsou prostě dospělácké hry, a v oddíle se to hraje na rovině schůzky, výpravy nebo tábora. Myslím si, že se tím člověk zatraceně hodně naučí a bude tuto zkušenost zužitkovávat po celý život. Já to vidím na lidech, kteří z našeho oddílu vyšli a dostali se do rolí vedoucích – oni z té zkušenosti čerpají doteď.

Zmínil jsi, že jsi vedl dětský oddíl. Jaký jsi v tom viděl hlavní smysl?

Oddíl jsem vedl od svých osmnácti až do doby těsně po revoluci. Hlavním smyslem bylo, aby to bavilo nás, tedy lidi, kteří to vedli. A vedlejší, ne zanedbatelný, produkt toho byl, že takový program rozvíjel všechno možné u těch, kteří ho konzumovali, tj. u členů. Rozhodně to nebylo nějaké sebeobětování ze strany mojích, či ostatních vedoucích, byl tam profit na obou stranách. Myslím, že je to vidět i na tom, že ten oddíl bal založen na dobrých základech a funguje doteď. Sice ne jako skautský oddíl, ale jako občanské sdružení.

Ráda se zeptala na něco z oblasti práce. Je tvá práce něčím, co je zároveň tvým koníčkem?

Já mám práci jako koníčka. Dělán grafiku a tam se rozhodně nedá říct, že by to bylo stereotypní. Je to pořád dobrodružství. Každá zakázka je v něčem nová, jiná. Zákazníci jsou lepší a horší. S některými se spolupracuje lépe, s některými hůř. Koníčkem moje práce přestává být v momentě, kdy se zakázka vymkne z tvůrčí a tudíž alespoň do jisté míry svobodné roviny a změní se v pouhé naplnění, často zcestného zákazníkova záměru.

Jak vyvažuješ práci, odpočinek a volný čas, jestli to tedy vůbec tak-

to rozděluješ?

Moc ne. A právě v tom je ten problém. Problém je to proto, že se mi těžko odchází z práce, která mě baví. Myslím, že to mám strašně špatně rozčleněné, i proto, že jsem zaměstnaný sám ve své firmě. A tak si udělat čas na lenošení prostě neumím. Někdy už pocituji, že jsem vyčerpán.

A když se tak cítíš, co s tím pak děláš?

Spím.

Stalo se Ti někdy, že bys došel až k syndromu vyhoření?

To ne, protože mě pořád napadají nové věci a vymyšlení jde 500x rychleji než realizace, takže za nápady zůstávám stále pozadu. Pořád, pořád je tu milion zajímavých knih, filmů, lidí a všeho.

Čím jsi naplňoval svůj volný čas jako mladík? Změnilo se to nějak?

Slečny – to byl základ. Jak praví indická moudrost: stoletý svůj věk rozděl tak, abys v mládí šel za vzděláním a rozkoší, ve věku dospělém za užitkem a prospěchem, a ve stáří za zdravím a spásou a. A já myslím, že jsem teď v té prostředku. A tehdy to vzdělání, no to nevím... to jsem musel absolvovat. Moc mě to nebralo, dělal jsem jen to nejnütnější a hledal si zábavu. Ale hodně jsem četl, chodil jsem do oddílu, kde jsem měl vzdělaného a inspirativního vedoucího a z toho čerpám inspiraci dodnes.

A mohl bys tedy ještě konkretizovat, jak se to změnilo dnes?

Myslím, že hodně se to změnilo v tom, že dnes málo žiju přítomností a hodně plánováním. Věci, na které se těším, se odehrávají někde v horizontu měsíce, dvou vpředu. A v té chvíli mě baví,

ale když se přibližují do fáze realizace, často se stanou břemenem, prací, kterou je potřeba dodělat a odškrtnout ze seznamu. Z každodenního koloběhu asi plyne i pocit, že čas protéká hrozně rychle a že rytmus toho času se zrychluje. Já mám na to takovou teorii. Rytmus světa je pořád stejný – den, noc... všechno běží pořád stejně. Ale třeba děti mají svůj vnitřní rytmus rychlejší. Proto jsou pro ně dva měsíce do prázdnin strašně dlouhá doba. No a jak člověk jde do věku, tak se mu jeho vlastní rytmus zpomaluje a v jeden moment ho svět svým rytmem předběhne. Rytmus světa začne být rychlejší než jeho osobní rytmus. A tak se stane, že se jen otočíš a rok je pryč.

Karel Čapek v jednom ze svých textů, který se jmenuje Anesthesia, píše, že život je tuze cenná věc, a tak že i ta naše kratochvíle si zasluhuje trochu vážnosti. Ty hodně pracuješ s mladými lidmi – máš pocit, že to tak dneska mladí lidé berou?

Určitě. Když jsem vedl oddíl, tak jsme s kapitanátem vymýšleli a dělali věci, které byly tehdy pro nás nejpřitažlivější. Chodili jsme do divadla, jezdili na divokou vodu, na kterou se tolik nejezdilo, ušili a postavili jsme jedna z prvních teepee u nás, tábořili v horách na Slovensku s vlčími stopami kolem stanů, hráli softball (lektora jsme měli z Kuby)... To bylo něco, co bavilo členy oddílu, protože to bylo něco, co bylo vpředu i tak trochu na okraji většinové společnosti. Mělo to v sobě romantiku a výzvu. Jenže když se něco podobného, jako jsme tehdy před 30 lety dělali se vzrušením dělá dnes, tak je to dnes je také na okraji společnosti, ale jaksi vzadu, na jejím chvostu. Myslím, že by dnes vedoucí měli využívat to, co přináší doba. Když se budou učit vázat uzly, tak je to super, ale jen pokud to dotáhnou do toho, že s oddílem pojedou na moře. A to pak všechno dostane nový náboj a bude to opravdové. Je potřeba se také ptát po smyslu, a poslání toho, co dě-

VELKÝ ČESKÝ ČLOVĚK

Karel Čapek

Další díl ze seriálu o lidských vzorech

Středoškolské učitelky literatury se zaručeně postarají, abychom se dozvěděli, že Karel Čapek byl meziválečným českým spisovatelem, který napsal Dášeňku a Krakatit. Všichni jsme hrdí, že díky němu a jeho bratru Josefovi můžeme říkat, že „robot is a Czech word“. K základní sympatii to stačí, ale nepochybně stojí za to se o život a dílo Karla Čapka zajímat více: patří totiž k hrstce osobností, které je třeba v dějinách vyzobávat a na jejich příběhy se snažit navazovat.

KAREL ČAPEK

spisovatel, novinář, dramatik a překladatel – se narodil 9. 1. 1890 v Malých Svatoňovicích. Na Filozofické fakultě UK vystudoval filozofii, estetiku, dějiny výtvarného umění, germanistiku, anglistiku a bohemistiku, roku 1915 byl promován na doktora filozofie. Působil jako novinář v Národních listech a Lidových novinách, později jako režisér a dramaturg Vinohradského divadla. V roce 1936 byl poprvé nominován na Nobelovu cenu za literaturu. V roce 1935 se oženil s Olgou Scheinpflugovou. Zemřel 25. 12. 1938.

Karel Čapek je i sedmdesát let po smrti živější než kdekoliv ze současných autorů.

Karel Čapek vyrůstal v romantickém prostředí Podkrkonoší, z čehož čerpal inspiraci po celý život. V době Karlovy rané dospělosti se ale celá rodina stěhuje do Prahy.

V Praze bují bohatý umělecký život, vřou spory mezi starou a novou generací umělců. Karel s Josefem se do kulturního dění brzy zapojují. Píší články a recenze, přáteli se s výtvarníky a kritiky, přemýšlejí nad směrem, kterým by se umění mělo dále vydat.

Karel, který kvůli své křehké tělesné konstituci nebyl odveden, se ještě během první světové války vrhá na novinářinu a v žurnalistické činnosti pokračuje i po vzniku Československé republiky. Začíná také psát a později i režisovat svá dramata. Ve Vinohradském divadle poznává Olgu Scheinpflugovou, kterou si po patnácti letech vezme za manželku. Karel Čapek se během první republiky stává nedílnou součástí společenského dění, přáteli se s nejvýznamnějšími kulturními a politickými osobnostmi tehdejšího společenského života, nevyjímaje prezidenta Masaryka.

Elita není sprosté slovo

První republika byla dobou, ke které se v českých dějinách obracíme jako k jakémusi „zlatému věku“. Dost možná je to pohled zidealizovaný a není záhodno jakékoliv dějinné období vnímat pouze černobíle – přesto ale mnoho věcí fungovalo lépe, než to známe z doby naší. Jednou z nich je

role elit – intelektuálů a umělců. Ti nesou velkou část zodpovědnosti za chod společnosti: měli by se snažit ji vychovávat, pomáhat lidem orientovat se ve světě i v osobním životě, pokoušet se život celé země směřovat ke společnému cíli. Služba, kterou tímto elity pro společnost vykonávají, je ohromně důležitá. Dnes se ale kdekoliv při vyslovení slova „elita“ ošije a „intelektuál“ se pro ucho lidového Čecha stal málem nadávkou. Dáno je to do značné míry tím, že současné elity jsou od nás jaksi odtržené. Nepíší články, které by nás učily rozpoznávat podstatné od nepodstatného. V galeriích málokdy potkáváme díla, která by chápal i někdo jiný než úzký okruh zasvěcených tvůrců. Netlačí politiky k řešení mnoha problémů, které náš stát má. Netočí filmy, jejichž příběhy bychom mohli srovnávat s těmi svými a inspirovat se jimi. Nesnaží se naši zemi někam směřovat.

Zaměřeno na člověka

V meziválečném období však naše země byla bohatá na myslitele a umělce, kteří na tuto svou úlohu nerezignovali. Karel Čapek je právě takovou osobností, jejíž kritické oko a britké pero bychom dnes potřebovali jako sůl. Měl schopnost rozpoznávat i ty na první pohled nepozorovatelné trendy, které na život společnosti i jednotlivce působí zásadním způsobem (například jako jeden z prvních vyjádřil obavu před tím, že si technika získá moc nad člověkem). Při jejich popisování se ale vždy vyjadřoval tak, aby ho pochopil i jeho oblíbený „malý český člověk“. Svými tématy se nikdy nevzdálil od

toho, co lidi opravdu pálí – či tomu, co by je pálit mělo. Bez přestání se zamýšlel nad tím, co je správné a pravdivé. Měl odvahu se za své názory a hodnoty postavit a podložit je svým životem.

Trnem v oku

To není poloha vždy příjemná. Lidé pevní a snažící se o pravdivé zachycení skutečnosti se snadno stanou trnem v oku jak mocným, tak i samotné společnosti. Karlu Čapkoví se dostalo těchto hořkých kapek v množství vsutku štedrém. Brzy rozpoznává nebezpečnost rašících kořínků fašismu a jiných výlučných ideologií a v průběhu třicátých let publikuje mnoho děl, která tuto hrozbu popisují (za všechny jmenujme Válku s mlouky či Bílou nemoc). Tím se postupně stává nepohodlným značné části politiků i veřejnosti.

Zůstat s národem

Tlak se stupňuje po podpisu Mnichovské dohody v září 1938. Karel Čapek, demokrat a humanista, který celý život věnoval první republice, až do poslední chvíle spoléhá na pomoc od našich západních spojenců a je přesvědčen, že i Češi budou bránit svou svobodu a nezávislost až do posledních důsledků. Mnichov mu proto způsobil krutou ránu. Ta byla umocněna nenávistnými projevy tisku proti jeho osobě. Ač je mnohokrát vyzván k odchodu do exilu v Anglii, Čapek zastává přesvědčení, že je třeba zůstat se zemí i v nejtěžších hodinách.

V prosinci 1938 se Karel Čapek nachladí při likvidaci škod po povodni na jeho domě ve Staré Huti u Dobříše. Dostává zápal plic, kterému náhle 25. 12. 1938 podléhá.

Bylo to jen pár měsíců před plánovaným zatčením gestapem: jeho bratr Josef ze-

K zamyšlení i debatě...

Jakou odpovědnost cítíte za své město, své blízké, svou zemi? Máte v okolí inspirativního člověka s příběhem, na který lze navazovat? Proč potřebujeme lidi, kteří budou pevně stát za svým názorem? Zamýšleli jste se někdy nad tím,

Kompletní dílo Karla Čapka ke stažení na webu Městské knihovny Praha: www.mlp.cz/karelcapek
Památník Karla Čapka: www.capek-karel-pamatnik.cz
Rozhlasové zpracování Čapkových her: http://www.rozhlas.cz/ctenarskydenik/autori/_zprava/540398
Ke zhlédnutí: film Člověk proti zkáze

mřel v květnu 1945 v koncentračním táboře Bergen-Belsen poté, co v různých táborech přežíval šest let. ■

Kristýna Drápalová – Kika (19 let), Praha

▼ INZERCE

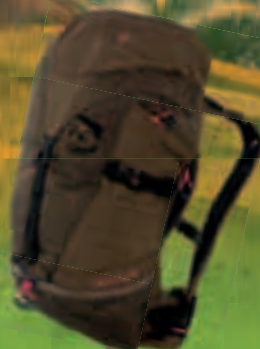
HUSKY
specialista na outdoor

Husky

SAWAJ

Lehký jako pírkó...

RIFFHAI

Do města, do hor, do džungle...

MANTILLA

Splněný sen při delším putování...

STANY | BATOHY | SPACÁKY | TEXTIL

www.huskycz.cz

DIVADELNÍ STUDIO DIALOG

aneb medailonek jedné malé brněnské divadelní scény

Založení

Divadelní studio Dialog II bylo založeno v únoru roku 1998 na Gymnáziu Matyáše Lercha v Brně. U jeho zrodu stála bývalá posluchačka JAMU a rozhlasová režisérka Miluše Kudličková, která si tímto bohubilým počinem splnila svůj dávný sen – vychovávat nové mladé dramatické talenty. Tato dáma působila v Dialogu jako umělecká vedoucí až do roku 2007 a po jejím odchodu se nelehkého úkolu vedení divadelního studia ujali sami jeho členové, aby i nadále pokračovali v tradici sice amatérského, avšak kvalitního divadelního souboru, který na jevišti zvládne nejen dramatický projev, ale rovněž tanec a zpěv.

Scéna

Počátky samostatné činnosti Dialogu mimo jiné ztížila i ztráta stálých prostor na Staré radnici v Brně, které bylo studio nuceno opustit na jaře roku 2009, a stalo se tak doslova divadlem „bez domova“. Členové Dialogu se však nenechali odradit a brzy našli nové vhodné prostory pro své působení, takže dnes můžeme jejich představení zhlédnout nejen v sále Buranteatru v prostorách knihkupectví Dobrovský (Joštova 6 v Brně), ale také v podzemí kavárny Tro3jka (Dům pánů z Kunštátu a Poděbrad, Dominikánská 9 v Brně).

Repertoár

Co se žánrů představení týče, nabídl Dialog svému divákovi během dvaceti let své existence poměrně širokou paletu divadelních kusů, mezi které patří nejen činohra (např. *Že-*

nitba, Past, Oresteia nebo *Ostře sledované vlaky* a další), ale také muzikál (např. *Cesta na planetu Malého prince, O kočičím zpívání* a další), nebo dokonce opereta (např. *Mam'zelle Nitouche*).

Autoři, jejichž díla si Dialog vybírá k interpretaci, nepatří jen mezi dávné mrtvé klasiky, ale velmi často jimi jsou i žijící tvůrci (např. Karel Hoffmann – ředitel Hoffmannova divadla z Uherského Hradiště, představení *Cesta na planetu Malého prince, O kočičím zpívání, Ostře sledované vlaky* a další), nebo dokonce sami aktivní členové studia (např. Michaela Radvanová, představení *Špilberk v pověstech*).

Mnohá z již realizovaných představení nezapřela specifické prvky br-

něnského regionu a (nejen) divák-Brňák v nich mohl ocenit libozvučnost jedinečného dialektu moravské metropole (*Brněnské hantec*) nebo se zasmát zajímavému zpracování legend týkajících se brněnského hradu (*Špilberk v pověstech*).

Členové

Divadelní soubor Dialogu tvoří v současné době skupina 25 lidí nejrozličnějšího věku či vzdělání, kteří svou práci pro divadlo vykonávají vedle studia či zaměstnání, což není vždy zcela snadné zvládnout. Všechny členy však kromě lásky k divadlu, smyslu pro humor a radosti z tvorby spojuje také velké přátelství, které sahá daleko za hranice jeviště.

Zveme vás na květnová představení

KVĚTEN 2010

16. 5. Karel Hoffmann – Ladislav Kolář
O kočičím zpívání

Pohádkový muzikál pro malé i větší děti – 15.00 hod.
/ kavárna TRO3JKA, Dům pánů z Kunštátu, Dominikánská 9, Brno /

19. 5. Bohumil Hrabal – Václav Nývlt
Ostře sledované vlaky

Divadelní podoba slavné novely Bohumila Hrabala – 19.30 hod.
/ sál divadla BURANTEATR, Joštova 6, Brno /

28. 5. Karel Hoffmann
Tak se krotí ženské

Podle známé hry Williama Shakespeara Zkrocení zlé ženy upravil a zrežisoval Karel Hoffmann – 19:30 hod. **premiéra**
/ sál divadla BURANTEATR, Joštova 6, Brno /

Předprodej vstupenek 1 hodinu před začátkem představení v sále divadla BURANTEATR, Joštova 6, Brno 602 00, (v prostorách Knihy Dobrovský, na Čáře proti hodinám) nebo v kavárně TRO3JKA, Dům pánů z Kunštátu, Dominikánská 9, Brno 602 00 (na proti kostela) a tel.776 586 820 nebo 737 912 934.

VERONIKA TROPOVÁ (18 let) pochází z Brna a členkou Dialogu je od roku 2005. Herecky zazářila zejména v pohádce **O kocourovi v botách**, kde neobyčejně půvabně ztvárnila roli šibalské princezny. V současné době ji můžete vidět v **Ostře sledovaných vlacích** jakožto tajemnou špiónku Viktorii Freie. Pokud není zrovna v Dialogu, studuje VOŠ a SUPŠ v Brně a kromě divadla ji také baví skaut, hudba, tanec, sport a výtvarno.

Jak ses dostala do Dialogu?

Dřív jsem působila v dramatickém kroužku divadla Polárka v Brně, avšak po čase jsem odešla a divadlo mi moc chybělo. Nakonec mamka přišla s plávkátem na konkurz do divadelního studia, já se zúčastnila a vyšlo to. Od té doby jsem na Dialogu závislá.

Co pro tebe Dialog znamená? (Co tě jako první napadne, když se řekne „Dialog“?)

Určitě přátelství, skvělý způsob, jak trávit volný čas, divadlo, které zbožňuji, a jakýsi životní styl, kterým žiji.

Co všechno pro tebe členství v Dialogu obnáší? Jde jen o hraní, nebo je v tom „něco víc“?

Určitě je v tom něco víc. Jednak protože Dialog mi zabírá většinu volného času, ale kdyby pro mě neměl takovou cenu, jakou má, tak se mu nevěnuji, jednak pro to, že jsem tam objevila spoustu přátel, které stojí za to si „udržet“.

Chtěla bys v budoucnu dělat divadlo profesionálně (mimo Dialog)?

Tak tuto možnost jsem zvažovala a zvažuji doposud. Jednak protože divadlo prostě zbožňuji, jednak protože od mala miluji mimo jiné tanec, zpěv, literaturu... a divadlo tohle všechno (a ještě mnohem víc) zahrnuje.

Je členství v Dialogu časově náročné? Jak se ti daří zvládat zároveň divadlo, školu a další aktivity?

Jak už jsem zmínila výš, Dialog je především časově náročnou aktivitou. A nejen to. Spousta lidí za jednotlivými představeními nevidí všechnu tu dřinu, čas, stres... zkrátka si neuvědomí, že za tou hodinou, kterou představení obvykle trvá, stojí řada zkoušek (a to i za nemoci či o víkendech), dřina doma (kdy se učíte text), odříkání („Ne, nemůžu s vámi jet na výlet. Mám zkoušku/představení.“) a mnoho dalšího.

Kdybys dostala nabídku z jiného divadelního souboru, jak by jsi na ni zareagovala?

Negativně, nejspíš. Když se totiž člověk stane členem souboru, stane se

i členem jakési rodiny, ke které táhne a bez které to jde jen těžko. Navíc mám v divadle rozdělaná některá představení a vykašlat se na studio by byla pěkná „podpásovka“. Na druhou stranu netvrdím, že do budoucna se nic nezmění. Nevidím nic špatného v tom nechat se „zavát“ zase jinam. Záleží jen na domluvě a pečlivém uvážení. ■

Michaela Radvanová (30 let), Brno

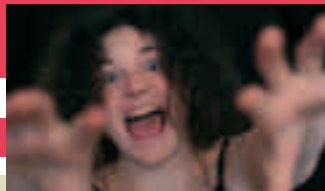
Více informací o divadelním studiu Dialog najdete na webových stránkách:

<http://web.dsdialog.org/home>

Co o Dialogu ještě nevíte aneb malá statistika:

- Dialog již existuje 4430 dnů a právě prožívá svou již dvanáctou divadelní sezonu.
- Nejhranějším představením Dialogu je autorská hra členky Michaely Radvanové **Špilberk v pověstech**, kterou diváci zhlédli šestatřicetkrát.
- Během celé existence prošlo Dialogem 198 členů.
- Dodnes bylo v Dialogu realizováno 28 divadelních kusů.
- Nejobsazovanějším hercem Dialogu je Karel Čech, který si zahrál v 19 z celkem 28 doposud realizovaných představeních.
- Nejmladší člence Dialogu Eviče Mrázkové je pouhých 12 let a nejstarší člen studia Tomáš Kudlička oslaví letos již své 35. narozeniny.

BÝT SAMI SEBOU – o studiu volného času s Breptou

Dalí mi jméno **ALENA** a příjmení **SKUHROVCOVÁ** a už s ním 23 let chodím spokojeně po světě. Kromě něho jsem dostala přezdívku **Brepta**, a to v Karlovarském oddíle **Mikan**, který nyní vedu. Pocházím z Varů, ale nyní jsem více času v Praze, kde studuji Dramatickou výchovu. Potkat se se mnou můžete na Vlčáckém lesním kurzu (**VLK**), kde jsem instruktorkou.

S jakými reakcemi jsi se setkávala, když ses zmínila, že studuješ pedagogiku volného času?

Lidi většinou nevěděli, o co jde, co je cílem či účelem studia a co pak budu dělat. Je to celkově málo známý obor. Setkala jsem se i s pohrdavými reakcemi ve stylu jako: „To už se dá studovat i volný čas?!!“ Brali to jako studium pro ty, co se nikam nedostali, jako nic moc perspektivního, jako další „zbytečný obor“. Ale našlo se i pár lidí (velice málo), pro které to byl pravý opak: vnímali pedagogiku volného času jako dnes velmi důležitý a aktuální obor.

A jak ses k takovému „kontroverznímu“ oboru dostala ty? Uvažovala jsi ještě o jiných? A co na konec rozhodlo?

No, dostala...☺ Přčetla jsem si, že existuje. A to v listopadu ve čtvrtáku v Učitelských novinách. A vzhledem k tomu, že jsem odchovaná skautingem,

přišlo mi to jako zajímavé pokračování něčeho, v čem se již nějakou dobu rozvíjím. Dále v mém výběru byla andragogika (= vzdělávání dospělých) a knihovnictví. A rozhodlo to, že Pedagogika volného času (PVC) je v Budějicích, a ne v Praze, kam se mi vůbec nechťelo. A tak nějak mě to tam táhlo, neumím jasně specifikovat důvody. Hodně lidí mě od toho zrazovalo – včetně rodičů a některých pedagogů, říkali, že se tam zakopám a že mám na víc. Stála jsem si za tím, další rok bych to mohla změnit, kdyby se mi tam nelíbilo...

A zůstala jsi celé tři roky. Vybavíš si ještě svoje první dojmy z nové školy, z oboru, vyučujících?

No, byla jsem klasičky vyjukaná jako středoškolačka na vysoké☺. Měli jsme adapták, což výborně nastartovalo fungování našeho velkého kolektivu (na začátku 60 lidí) a zároveň jsme se potkali s vyučujícími v jiném prostředí. Dokonce jsme jim tam tykali, což hodně prolomilo ledy. Asi nejdůležitější byl pocit, že pedagogové jsou otevření, milí, aktivní až akční, což je skvělé. A nejvíce mě těšilo, že se to celé obešlo bez alkoholu a že to tak chtěli i učitelé. Myslím, že po adaptáku jsme byli ve velkém počátečním nadšení, které pak trochu opadlo, ale určitě nebylo zklamáno. Ono to všechno, co říkám, jsou dojmy z lidí a z dění a moc to neříká fakta o oboru. Ale popravdě to je to, co je na pedagogice volného času hrozně moc důležité a základní: lidé kolem vás a způsob života.

U podobného oboru by zlí jazykové mohli tvrdit (a asi i často tvrdí), že na tom není co studovat, že s dětmi se naučíš pracovat jinak než pra-

xí. Máš pocit, že ti studium přineslo něco, co bys nezískala ani sebedešší praxí? Znamenal pro tebe nějaký předmět doopravdy zásadní posun?

Tak za prvé: studium je prodchnuto neustálou praxí – měli jsme ji každý semestr a na různých místech. Člověk rozhodně má možnost si mnoho zkusit, pokud chce. Hůře jsou na tom reflexe praxí, tím se každý musí trochu prokusat sám. Ale hlavně že jsou. Myslím si, že Teologická fakulta (kde PVC je) dává skvělý příklad toho, že jde o UNiverzitu: člověk se má stát univerzálním, nikoli pouze specialistou. A tak jsem měla možnost se setkat s filozofií, etikou, psychologii životních krizí, filozofií pro děti, kulturní antropologií, trochou teologie a religionistiky... Měla jsem zprvu k „teologickým záležitostem“ dosti vlažný přístup, ale nyní jsem za tenhle základ moc ráda. Posunulo mne to trochu výš. Pro praxi to není k ničemu užitečnému. Ale pro mne jako člověka je to možnost, jak vidět věcem více pod povrch, přemýšlet, jak nacházet více sama sebe. Ty předměty, které jsem jmenovala, znamenaly pro mě hodně velký posun – osobnostně.

Od doby rozdělení studia na bakalářské a magisterské nad studenty prakticky od začátku „visí“ nutnost napsat a obhájit bakalářkou práci. O čem jsi tu svou psala ty? A jak jsi vybírala téma?

Já jsem byla půl roku na pobytu Erasmus v Belgii, kde jsem měla možnost se potkat s Prof. Johanem Verstraeten. Díky jeho přednáškám o sociální etice jsem narazila na téma pro mne až palčivé. A to téma zní: **Co to vlastně volný čas je? Jsme my v dnešním svě-**

te schopni jej naplňovat? Takže jsem se částečně pustila do filozofie. Díky tomu, že jsem si k tématu přišla sama, bylo pak pro mě nesmírně zajímavé psát práci. Téma rezonovalo s nějakým problémem, co jsem měla v sobě, a pomocí práce jsem si mnoho ujasnila. Přejde mi důležité vybírat si téma, které vás láká, protože je škoda strávit rok nad prací, která člověka nenaplnuje.

A jaký je po roce stráveném s tímto tématem tvůj názor na volný čas a jeho úlohu v současném světě? Chápu, že je těžké směstnat to do pár vět, když jsi o tom napsala několik desítek stran, ale aspoň malou ochutnávku pro čtenáře Kmene☺.

Zkusím to vysvětlit: v dnešním světě narážíme na dvě obvyklá chápání volného času. První je takové workoholické: volný čas chápeme jako něco zbytkového po práci, jako něco, co je naprosto neužitečné, možná jako odpočinek, abychom byli schopni dělat zase něco užitečného.

Druhé chápání je konzumní: volný čas si musíme užít za každou cenu, je to prostor pro zábavu, místo, kde bychom měli „prošustrovat“ naše peníze. Je to odměna za práci... Ani jedno z těchto chápání nepovažuji za dobré. Jedno potlačuje volný čas vůbec a dělá z nás stroje, které mají celý den pracovat, abychom byli „užiteční“, druhé z nás dělá povrchní jedince s tendencí ke konzumu a levné zábavě. Stáváme se tak otroky trhu, zábavního průmyslu, jednoduše nás vede slovo „mít“ (nové auto, velký zážitek), a nikoli slovo „být“.

Slovo BÝT je základem volného času. Skrze volný čas můžeme uskutečňovat sami sebe, naplňovat podstatu, proč žijeme. Tedy „být“ – být sami sebou. Paradoxně může člověk mít pocit, že pokud dělá nějakou práci, která ho opravdu naplňuje, dává mu smysl (např. chirurgové, někteří učitelé), pak často takoví lidé říkají, že ve své práci vidí smysl svého života. I práce

může být volným časem, pokud v ní uskutečňujeme svoji podstatu – tou je ono „být“.

Volný čas tedy podle mě není něco, co bychom mohli určit hodinami (mezi prací a spánkem). Volný čas je subjektivní pojem – je volným časem tehdy, když ho jako volný – jako svobodný a naplňující (naplňuje nás) čas prožíváme. Možná vás to trochu zmate, ale jen tak pro zajímavost: slovo „scholé“ (dnešní škola) v původním Platónově použití znamenalo právě volný čas. Čas, kdy člověk nachází podstatu sama sebe.

A čemu nyní svůj čas věnuješ ty? Jak velká část z něj je pro tebe ve výše vysvětleném smyslu „volná“?

Myslím, že záleží jak kdy, ale velice často prožívám volný čas ve škole (teď pokračuji ve studiu na Dramatické výchově), pak také když se u nás doma pořádá zpívání, ale naplňuje mne také činnost v oddíle a příprava vzdělávacích akcí v oddíle i pro Junák. Většina věcí, které dělám, mne naplňuje, mám z nich radost. Tam funguje spíše dlouhodobý pocit smysluplnosti.

A pak jsou krátkodobé: když si jdu zaběhat do lesa nebo se jen tak projít, když píšu básně, když nad něčím přemýšlím. Když cestuji a dívám se do krajiny. Když něco vytvářím: pletu košíky, vyřezávám, modeluji z hlíny.

Mám pocit, že díky té bakalářské práci se můj život ucelil, už se nerozděluje na „práci“ a „volno“, ale prolíná se, je různorodější. A já se cítím více svobodná – protože dělám to, co chci a co je pro mě důležité. Takže velká část každého dne je pro mne volná. Ne že by neměla strukturu, ale tuto strukturu si volím a vybírám sama nebo se dobrovolně podřizuji struktuře jiné (například školnímu rozvrhu).

Vystudovala jsi Pedagogiku volného času, nyní pokračuješ na Dramatické výchově. Máš představu, jakou „práci“ bys jednoho dne chtěla dělat, aby čas v ní strávený byl co nejvíce naplňující?

Jestliže mě škola někoho udělala, pak přispěla k tomu, abych se cítila jako pedagog. Tudíž se těším na práci s mladými lidmi. Asi nejvíce by mne lákaly vícedenní kurzy pro školy, které by fungovaly v dlouhodobé spolupráci se školami a jejich náplní by byl osobnostně sociální rozvoj mladých lidí. A moc by mě lákalo učit na vysoké škole, ale to je jen maličký a těžko realizovatelný sen. I když uvidíme, kam mě osud zavane... ■

*Za rozhovor děkuje Petra Poncarová
– Věve (21 let), Praha/Louny*

Foto: archiv autorky

**Kde lze v ČR studovat
Pedagogiku volného času:**

- Jihočeská univerzita,
<http://www.tf.jcu.cz/katedry/kpd/pvc>
- Technická univerzita v Liberci,
<http://www.fp.tul.cz>
- Univerzita Hradec Králové,
<http://www.uhk.cz/pdf/uchazec>

BÁJEČNÍ MUŽI

na létajících strojích

O paraglidingu

S plachtou nad hlavou, sluncem prohrátou zemí pod sebou a nekonečným prostorem kolem... Létání je již od pradávna snem mnoha lidí a v poslední době je opravdu snadné začít nejen létat, ale sám určovat směr. A tak ve vzduchu můžeme potkat spoustu báječných mužů a žen s odhodláním překonávat limity a objevovat svět z jiného úhlu...

Proč zrovna paragliding?

Díky němu se vám zatají dech nad majestátní nádherou přírody, kterou uvidíte shora, ucítíte volnost až v konečcích prstů a uvědomíte si naplno svobodu svého rozhodování. Nepotřebujete žádnou složitou techniku,

stačí ta důmyslně ušitá plachta, sedačka, záložní padák, přilba, trochu znalostí a hlavně chuť létat. To všechno vynést na kopec, nachystat se, počkat na sluníčko, rozeběhnout se a letět vstříc novým zážitkům...

Samotný let není moc složitý – pokud jde vše dobře☺. V rukou držíme dvě brzdy (pravou a levou) a těmi padák řídíme – kam a jak rychle poleť a kde přistaneme. Citlivým přenášením váhy v sedačce jemně i důrazně kontrolujeme let. Prostupuje nás klid a údiv nad nepoznanou tvářící malebné krajiny. Můžeme naplno vnímat svou drobnost, křehkost a pomíjivost. Tu křehkost si naplno uvědomíme ve chvíli, kdy nejde vše dobře.

Existuje několik základních krizových situací, do kterých se může pilot dostat. Pak je potřeba nepanikařit a správně rozumět reakcím padáku. Pro začátečníky je konstruován s ohledem na maximální možnou míru bezpečnosti – z velké části krizových situací by vás měl dostat sám, pokud mu to svojí aktivitou nezkažíte. Vždycky je po ruce ještě záložní padák, ale pilot by měl létat tak, aby na něj ani nedošlo.

A tak z přednosti paraglidingu plyne i jeho nevýhoda – padák je lehký, skladný a ohebný. Tím pádem se ve vzduchu jednodušeji „složí“ a pilot na to musí být připravený. Důležitá je nejen odvaha létat, ale také pokora před oblastí, do které člověk přirozeně nepatří. A tak je potřeba si neustále uvě-

domovat, co je ještě bezpečné, kam můžeme letět a kde už bychom se mohli dostat to problémů. Ale věřte, že to stojí za to.

Jak začít?

Možností je víc. Nejjednodušší je začít tandemovým letem – stačí se svěřit do rukou zkušeného pilota, na startu podle instrukcí rychle běžet a už letíte...rychlé a snadné, snad jen trochu drahé.

Moje cesta vedla přes dvoudenní seznamovací kurz, kde jsme se naučili základní ovládání padáku a vyzkoušeli si nízké lety. Já si ujasnil, že tohle mě opravdu láká a chci výš. O pár týdnů později už jsem vesele létal na týdenním kurzu nad Nizkými Tatrami. To mi dalo dostatek zkušeností na to, abych mohl sám létat, a také naplnilo formální požadavky pro vydání licence☺.

Závěrem

Létání je hodně zajímavá a netradiční oblast, která určitě stojí za prozkoumání. Nejdůležitější ale je mít s kým létat a sdílet nové zážitky.

Držím palce, ať si najdete svoji cestu do vzduchu☺.

Najděte si svou cestu do vzduchu

„Když jednou okusíš létání, budeš už navždy kráčet po zemi s pohledem upřeným k nebi, protože tam jsi už byl a tam se stále toužíš vrátit.“
(Leonardo da Vinci) ■

Jirka Trpkoš (31 let), Praha

Foto: archiv autora a Pavlína Brettlová

Stručné informace

Kde začít?

www.skyfly.cz – server především o paraglidingu, obsahuje seznam škol, inzercí, počasí...

Kolik to stojí?

Základní kurz se pohybuje od 6 500 Kč výš.
Vybavení se dá půjčit za 300 Kč na den.

Vybrané školy

www.elspeedo.cz – slevy pro studenty
www.macskola.cz – vyzkoušená a dobrá
www.jemm.cz – vyzkoušená a dobrá

Zajímavá videa

<http://www.youtube.com/watch?v=FgurmswIYBw>

skaut

skaut

internetový obchod

Skautské publikace a propagační materiály na dosah myši...

Výhodné balíčky

Skautské deníky

Vzpomínky z cest
Těm, kterým patří
Náruč plná vřesů
Moje Jamboree
Tábor Svazu Třinácti
Moje Archa úmluvy
Z kroniky Sasanek

Kompletní edice
7 knížek za 199 Kč

20 × skautská placka / 250 Kč

20 × svítící náramek / 450 Kč

20 × skautská propiska / 250 Kč

▼ INZERCE

www.skaut.cz/obchod

KULTURNÍ STRÍPKY

Tipy na jarní kulturu

Kouzelná flétna

Opera od W. A. Mozarta

Toužíte-li po rozšíření svých kulturních obzorů o alternativní zábavní program, jakým je opera, nebojte se navštívit Státní operu a její Kouzelnou flétnu. Dílo je srozumitelné, stravitelné a zábavné i pro operou neposkrvněné duše, které se klasické hudby spíše obávají. Kromě tajemného a místy výrazně komického příběhu se můžete pokochat náročnými áriemi, které od hruďníků pěvců požadují téměř artistické výkony, nebo originálními a nádhernými kostýmy od našeho nejznámějšího kostýmního výtvarníka Josefa Jelínka. Na Kouzelnou flétnu můžete vyrazit třeba 11. 5. od 19 hodin.

Ludmila Richterová (22 let), Praha, Mandlové paštičky, středisko Pasát

Galleria degli Uffici

Ve florentské Galleria degli Uffici je jedna z nejrozsáhlejších sbírek renesančního (potažmo pozdně gotického a raně barokního) umění, a to celé v jedné budově, v jednom patře. Omezený prostor ale vystavovanému nijak neubírá na kráse. Můžete se zde na vlastní oči setkat s dílem Leonarda da Vinci, konkrétně se Zvěšováním Panně Marii, nebo s Botticelliho Zrozením Venuše. Ale Galleria degli Uffici skýtá i jiné, méně známé krásy, například rozsáhlé dílo Filippa Lippi. Koncepce exponovaných obrazů a soch je chronologická. Samotná budova galerie, bývalé Medicejské sídlo, je zachována s původní obrazovou výzdobou, která je však nečekaně vyhnána až nahoru ke stropu (kvůli případnému ztmavení olejových barev sluncem). Výstava je stálá.

Eva Skopalová – Eřča (19 let), Praha, 1. Kamelot, Středisko Šípů

Nasadte si brýle a staňte se Avatarem

Píše se rok 2154, lidé zpustošili naši Zemi a vydávají se hledat nové zdroje na planetu Pandora. Pro našince má tato planeta sice nedýchateľný vzduch, ale zato zem bují rostlinstvem a zvířaty všeho druhu. V jedinečné symbióze s přírodou zde žije i lid Navi. Tito modří lidé se ale svého bohatství nechťejí jen tak lehce vzdát.

O Avataru už bylo napsáno mnoho řádků a v nich mnoho různých názorů. Nejčastěji jste možná zaslechli tvrzení, že ten film je formálně téměř dokonalý, ale že ten příběh je opravdu laciný. Ale je tomu opravdu tak?

Režisér James Cameron, který bývá nejčastěji spojován s filmem Titanic, nikdy nebyl žádný troškař a vždy tihnul k novým světům v rámci žánru science fiction. Nyní se mu povedl opravdu husarský kousek, který může mít příběh sebevíc naivní, protože dějová linka zde ani zdaleka nehraje hlavní roli.

Jsou tomu již dva měsíce, co proběhla premiéra, a většina sálů podporujících 3D technologie promítání hlásí stále plno a rezervací systém kina IMAX si zvykl přiřazovat k projekcím Avataru titul „Vyprodáno“. Ačkoliv se prozatím Avatar stal možná nejdražším natočeným filmem vůbec (přesná cena filmu není známa), zdá se, že nese ovoce. Svými tržbami trhá rekordy, ale co je ještě důležitější – dost možná s ním přichází i další dekáda filmu jako takového.

Když bratři Lumièrové představili světu kinematograf, první filmy byly spíše

takové technické pokusy. Vybraní diváci mohli zhlížet zachycené momenty ze všedního života (jako je příjezd vlaku do stanice nebo dělníci vycházející z továrny). Film zažil skutečný rozkvet teprve o něco později, kdy pohyblivé obrázky začaly vyprávět příběhy, kdy se objevily první filmové triky a později se přidal zvuk. Byť už u nás nějaký pátek kina 3D projekce nabízí, doposud bychom tyto filmy mohli přirovnat k lumièreovskému přijíždějícímu vlaku.

Avatar posouvá 3D filmy na další kolej a Cameronův nový počín dává jeho následníkům svým způsobem recept. Chť nechť, divák vstupuje do jiného světa, který ho opravdu vtáhne do sebe a on za téměř tři hodiny filmu prožije celý jeden filmový život. Vstupem do kinosálu a nasazením zázračných brýlí se sám stává Avatarem filmových společností. Do karet této technologii hraje i fakt, že lidé v tomto případě nedávají přednost staženým filmům příšerné kvality, ale jdou si ten svůj filmový život prožít „plnohodnotně“. Uvidíme, jestli s tímto monopolem na zážitky něco udělají 3D televizory, které se pomalu dostávají na trh.

Avatar sám o sobě v sobě neskřývá nic objevného. Ve svém příběhu nenabízí nic, co by naši filmovou mysl šokovalo. Ti bystřejší by mohli namítnout, že se Cameron snaží i o nějaké (ekologické) poselství, ale takových pokusů o ničem už tu byly mraky. Uvidíte to, byste si přáli, aby bylo v Pánu Prstenů, prožijete mezigalaktickou romanci, budete se vyhýbat letícím šípům i kulkám. I když celou dobu předvídáte, co bude následovat, stejně nemáte důvod, proč se nenechat dál unášet na té vlně navivity a prožitku. ■

Martin Černý – Czejný (21 let), Praha/Veselí nad Lužnicí

skaut internetový obchod

Skautské publikace a propagační materiály na dosah myši...

Nový skautský internetový obchod

POHODLNÉ objednávání bez registrace, vylepšené vyhledávání, profesionální grafika, doporučené zboží...

KAŽDÝ MĚSÍC superslevy 50 %

DÁRKY ZDARMA k vybraným publikacím (karabiny, šňůry na krk, propisky, peněženky)

NOVĚ NEPLATÍTE ani poštovné, stačí pár kliků a kniha nebo třeba placka je doma! Zaplatíte až po dodání zboží převodem z účtu nebo složenkou.

Obchod nabízí velké množství položek:

[Skautská beletrie](#)

[Metodické publikace pro vedoucí](#)

[Inspirativní četba pro rovery](#)

[Odborné publikace pro hospodáře a účetní](#)

[Publikace „nového programu“ \(stezky, nováčci, vodácké varianty...\)](#)

[Skautská karetní hra Sacculus](#)

[Placky, náramky, propisky, karabiny a další.](#)

[Propagační materiály](#)

[Trička](#)

Akce – originální dárky zdarma

Expedice Delta

sleva 14 %

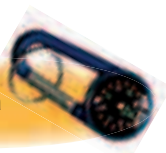
+ dárek zdarma

Skauting pro chlapce

sleva 15 %

+ dárek zdarma

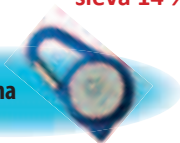

Skauting pro chlapce

+ DVD

sleva 14 %

+ dárek zdarma

Skautskou stezkou

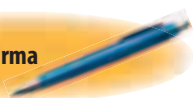
sleva 10 %

+ dárek zdarma

Se skautským pozdravem

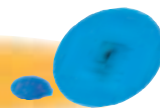
+ dárek zdarma

Kouzelná lucerna

sleva 11 %

+ dárek zdarma

**AKČNÍ
NABÍDKY
POKRAČUJÍ**

Spyre GV trekové a turistické boty pro pohyb v lehkém terénu. Propracovaná a dobře padnoucí konstrukce. Vibram® Cross Walk podrážka. Membrána GORE-TEX® s vyšší prodyšností. Velmi nízká hmotnost.

původní cena
3130,- Kč

**AKČNÍ CENA
2460,- Kč**

pokud chceš navíc slevu 5-10%
využij střediskovou jankartu

Veškerý skautský
sortiment skladem
nášivky, odborky,
košile, šátky...

Nemusíš vůbec nikam chodit,
vše objednáš v jejich e-shopu.

www.junshop.cz

MŮJ DOMÁČÍ SEBEZPYT

Tip na knihu věnující se šetrnějšímu hospodaření v domově

Magdalena Kalistová, absolventka VŠUP 2007 v ateliéru Typografie a písma, svou diplomovou práci deklaruje šetrný způsob života. A to nejen ve své domácnosti, ale hlavně ve vztahu k nám samým.

Spolu s přibývajícimi stránkami procházíme celým autorčiným bytem. V každém pokoji nás čeká malé zastavení, při kterém nám obrázky vypráví, jak to je u ní doma. Můžeme si tak snadno uvědomit, co jen přehlízíme a v čem se chováme jen pohodlně.

Chtěla bych vám zprostředkovat malou prohlídku knížkou, tedy celým autorčiným bytem. A přitom poukázat na několik věcí, postřehů, které mne zaujaly.

Podlaha

Tu má všude omyvatelnou. Pro její čištění používá 1) pouze vodu, 2) vodu s jádrovým mýdlem, 3) vodu se sodou na praní. To vše místo saponátů, které znečišťují spodní vody, naše rybníky.

Kuchyně

Jako pitnou vodu používá tu z kochoutku, která je přefiltrována přes uhlíkový filtr. Ten vydrží cca měsíc, za ten by spotřebovala něco kolem 70 pülitrových PET lahví vody.

Koupelna

Pro praní vyrábí levný prací prostředek – 1. Do kbelíku se studenou vodou přidá sodu na praní. 2. Do směsi nastrouhá kostku jádrového mýdla (pár dní vysušenou). 3. Míchá do roz-

puštění. 4. Směs doplní horkou vodou. 5. Po vychladnutí roztok ztuhne na gel, který je možné použít.

Suché prádlo nežehlí, šetří energii, čas a výsledně i oblečení. Sama to tak dělám, rozdíl mezi žehleným a nežehleným je pouze do té doby, než nasednu do metra.

Pracovna

Pro tištění dokumentů používá recyklovaný papír nebo ten, který není bělen chlórem. Využívá vždy obě strany papíru, do posledního volného místa. Tonerovou kazetu nevyhazuje, nechává ji doplňovat.

Toto je pouze malá exkurze knihou, která podobných zastavení poskytuje mnohem více. Sama o sobě je vyrobená z papíru z ekologicky pěstovaných lesů. Podsádka, štítek, přebal a desky jsou z recyklovaného materiálu.

Pokud tedy máte dost odvahy a odhodlání udělat něco dobrého či jen ze zvědavosti na perfektní grafickou práci s oceněním za nejlepší absolventskou práci VŠUP, stačí zajít do nejbližšího knihkupectví a ptát se po knize *Můj domácí sebezpyt* s podtitulem *Praktické a vyzkoušené návody pro ekologicky citlivější péči o domácnost a osobní hygienu*, Magdalena Kalistová, Revolver Revue, Praha 2008. ■

Více na:

www.revolverrevue.cz nebo
<http://www.fraktaInikvetak.cz/html/sona-houskova/magdalena-kalistova.html>

Eva Skopalová – Eřča (..let), Praha
Můj domácí sebezpyt, 2007.

Jedno z hesel, kterými se skauti honosí, zní „Creating a better world“, děláme lepší svět. Chceme-li opravdu něco změnit, je nutné najít lidi, kteří jsou ochotní pro to něco udělat – a pokud možno s nimi spojit své síly.

A právě tomuto záměru chce pomoci občanské sdružení Econnect (zkratka z anglického Easy CONNECTION). Prostřednictvím internetu chce podporovat činnost a spolupráci českých neziskovek, občanských iniciativ i jednotlivců, kteří se snaží „dělat lepší svět“. Ať už na poli péče o životní prostředí, respektování lidských práv, zachování kulturních hodnot či usilování o sociální spravedlnost.

V čem taková pomoc spočívá?

Na <http://zpravodajstvi.ecn.cz/> nalezneme zpravodajství o dění v české občanské společnosti: informace o všem od boje s korupcí lokálních politiků, nových výzkumů týkajících se změny klimatu až po novinky okolo nového pražského územního plánu. Novinky může vkládat kdokoliv.

Obzvláště povedený je portál <http://obcan.ecn.cz/> – „návod k použití občanské společnosti“. Poskytuje rady a instrukce, kterak využívat svá občanská práva: co dělat, když chtějí pokácet stromy ve vaší ulici, jak se zapojit do rozhodování ve vaší obci či jakým způsobem kontrolovat, jak vaši zastupitelé zacházejí s penězi z vašich daní. „Návod“ vám může vysvětlit i to, jaká je vaše pozice jako občana EU či poradit s výchovou k aktivnímu občanství.

Econnect také sestavuje kalendář akcí v občanském sektoru. Naleznete zde pozvánky na všemožné semináře,

ekologické brigády či cestovatelské večery. Stejně jako ve zpravodajství, i zde se můžete podělit i o pozvánky na vaše vlastní akce.

Na econnect.cz naleznete i mnoho jiných vychytávek, například databázi petic k podepsání, nabídku volných pracovních míst v neziskovém sektoru či hromadu užitečných odkazů. Máte-li občanské sdružení a neumíte vytvořit zajímavý web, nevádí – i v tom vám může Econnect pomoci. ■

*Kristýna Drápalová – Kika (18 let),
Praha*

- ZPRAVODAJSTVÍ ze světa neziskových organizací a občanské společnosti – zpravodajstvi.ecn.cz (součástí jsou zprávy, tiskové zprávy NNO, názory a komentáře, témata)
- OBČANSKÁ SPOLEČNOST – Návod k použití – obcan.ecn.cz (Praktický portál věnující se tématům právo na informace, účast na rozhodování, rovné příležitosti, občan v EU)
- KALENĐÁŘ AKCÍ občanské společnosti – kalendar.ecn.cz
- INFORMAČNÍ SERVIS pro neziskové organizace – nno.ecn.cz
- NABÍDKA A POPTÁVKA PRÁCE v NNO – prace.ecn.cz
- KORMIDLO – Katalog odkazů občanské společnosti – www.kormidlo.cz
- HRA O ZEMI – www.hraozemi.cz – Portál jehož cílem je zvýšit zájem občanů o otázky životního prostředí a udržitelného rozvoje.
- DOBROVOLNÍK – www.dobrovolnik.cz – Portál věnovaný dobrovolnictví

Balíček Skautské deníky

Zábavné čtení, historický pramen a osobní zpověď slavných osobností – to všechno najdete v každém deníku.

Nabízíme ve variantě „balíček malý“ a „balíček komplet“.

Ušetříte 50 %.

7 knížek za 199 Kč resp. 3 za 49 Kč.

Wolker, Zábřana, Svojsík, družina Sasanek a další zajímaví autoři.

Skautské deníky

Vzpomínky z cest

Těm, kterým patřím

Náruč plná vřesu

Moje Jamboree

Tábor Svazu Třinácti

Moje Archa úmluvy

Z kroniky Sasanek

Kdo je Paštička a kdo ne, není nijak definováno, a celkem můžeme říct, že je nás deset až čtrnáct.

Foťte jako Aristotelés 350 let př.n.l.!

Lze je číst i v párech, ve skupinách nebo v celých klanech☺.

Nic nemá smysl plánovat úplně dopodrobna, protože na místě je to stejně jinak, a pak hlavně to, že ani ten největší průšvih není nikdy tak strašný, jak vypadá.

Jak se říká: „všude dobře, tak co doma“☺.

Krkolomná jízda po dunách, střemhlav dolů a pak šplhání džípů zpět do písečných kopců, smyky a další triky, to vše bylo naše safari.

Celý jsem se klepal a nemohl jsem ani vytáhnout z vody loď, kterou mi zachránili kamarádi.

Třeba zrovna skautské zkušenosti rozhodnou o tom, že se jazýček vah vašeho profesního života přikloní na tu správnou stranu.

Kdo přijede z Maděry a nebude na maděru?

Samostatný program společenství je tak nějak na druhé koleji.

Už mezi třiceti přítomnými je vidět, že se mezi sebou velmi liší, ale existuje nějaký společný základ?

Nikde jinde jsem asi nezažil, aby se o mě někdo tolik zajímal a byl tolik ochotný pomoci.

Kouknout se přes rameno na to, co bylo super.

Ale, řekněme si, že život přese vše je tuze cenná věc, a že následkem toho i naše kratochvíle si zasluhuje trochu naší vážnosti.

Jeho koníčkem je jídlo, protože na nic jiného nemá čas.

„Tady nejde o závod, ale právě o tu náročnost,“ odpověděl trochu tajemně stařec.

Zařídít tábor, to je hra pro dospělé, to se rovná tomu, že založíš firmu, uděláš projekt, vyděláš peníze.

Dnes se ale kdekdokdy při vyslovení slova „elita“ ošije a „intelektuál“ se pro ucho lidového Čecha stal málem nadávkou.

Všechny členy však kromě lásky k divadlu, smyslu pro humor a radosti z tvorby spojuje také velké přátelství, které sahá daleko za hranice jeviště.

Když se totiž člověk stane členem souboru, stane se i členem jakési rodiny, ke které tíhne a bez které to jde jen těžko.

I práce může být volným časem, pokud v ní uskutečňujeme svoji podstatu – tou je ono „být“
To všechno vynést na kopec, nachystat se, počkat na sluníčko, rozběhnout se a letět vsčíc novým zážitkům...

Spolu s přibývajícímí stránkami procházíme celým autorčíným bytem.